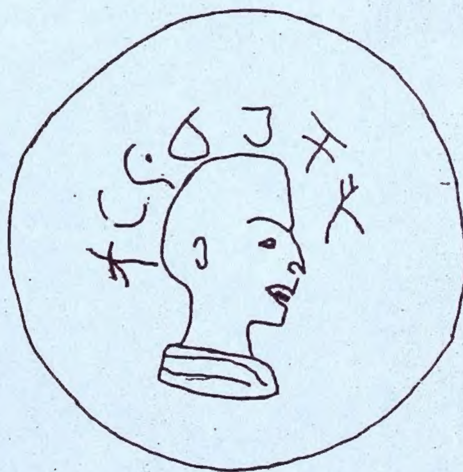
ஆவணம்

இதழ் 5 தூலை 1994

AVANAM

JOURNAL OF TAMIL NADU

ARCHAEOLOGICAL SOCIETY

ஆவணம்

AVANAM, Journal of the Tamil Nadu Archaeological Society

இவ்விதழ் இந்திய வரலாற்று ஆய்வுக்கழகம் (ICHR)
நல்கை உதவியுடன் வெளியிடப்படுகிறது.

ஆவணம்

இதழ் 5 AVANAM 5 சூலை 1994

பொருளடக்கம்

தமிழகத் தொல்லியல் கழகம்

பதிப்புக் குறிப்பு

தமிழகத் தொல்லியல் கழகத்தின் ஆவணம் இதழ்–5 உரிய நேரத்தில் வெளிவருகிறது. புதுதில்லியில் உள்ள இந்திய வரலாற்று ஆய்வுக் கழகம் (ICHR) நம் ஆவணம் இதழின் தரத்தையும், அது தாங்கி நிற்கும் வரலாற்றுச் சான்றுகளையும் உற்று நோக்கி இனி வருங்காலங்களில் இதழை வெளியிட நல்கை அளித்திட முடிவு செய்துள்ளது. இது கழக உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பெருமைப்பட வேண்டிய செய்தியாகும். கட்டுரைகளைக் காலந்தாழ்த்தாது ஆவணம் கொண்டுள்ள நடைச்சீர்மையைக் கடைப்பிடித்து தட்டச்சு செய்து விரைந்து அனுப்பும்படி மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அண்மைக் கால வெளியீடுகள், திறனாய்வுகள், மதிப்புரைகள், வரலாற்றுச் செய்திகள் அனுப்பினால் அது ஆவணத்தின் தகுதியை மேலும் கூட்ட உதவும்.

வழக்கம்போல் இந்த இதழ் அச்சேற்று வேலையிலும் பெரும் பொறுப்பை புலவர் செ.இராசு, முனைவர் கா. இராஜன் ஆகியோர் ஏற்றனர் என்பதை நன்றியுடன் பதிவு செய்யவேண்டும். இதழை அழகாகவும் விரைவாகவும் அச்சிட்டளித்த புதுக்கோட்டை சர்மா'ஸ் சானடோரியம் அச்சகத்தாருக்கும் நன்றி.

தஞ்சாவூர் எ.சுப்பராயலு
25.7.1994

நன்றி

ஆவணம் இதழில் இந்தியத் தொல்லியல் அளவீட்டுத் துறை, தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை முதலிய பல நிறுவனங்களைச் சேர்ந்த அலுவலர் வெளியிடும் புதிய கண்டுபிடிப்புகள் மீதான பதிப்புரிமை அவ்வவ் நிறுவனங்களையே சாரும்; அவற்றை வெளியிட இசைவளித்த நிறுவனங்கள் யாவற்றுக்கு நன்றி.

கிரந்த எழுத்துக்களும் அவற்றிற்கு நிகரான தமிழ் எழுத்துக்களும்

அ	a	𑌅
ஆ	ā	𑌆
இ	i	𑌇
ஈ	ī	𑌈
உ	u	𑌉
ஊ	ū	𑌊
எ	e	
ஏ	ē	𑌏
ஐ	ai	𑌐
ஒ	o	
ஓ	ō	𑌓
ஔ	au	𑌔
ரு$_0$	ṛ, ṛi	𑌋
ளு$_0$	ḷ̥	𑌌

க	k	𑌕
க$_2$	kh	𑌖
க$_3$	g	𑌗
க$_4$	gh	𑌘
ங	ṅ	𑌙
ச	c	𑌚
ச$_2$	ch	𑌛
	j	𑌜
ச$_4$	jh	𑌝
ஞ	ñ	𑌞
ட	ṭ	𑌟
ட$_2$	ṭh	𑌠
ட$_3$	ḍ	𑌡
ட$_4$	ḍh	𑌢
ண	ṇ	𑌣
த	t	𑌤
த$_2$	th	𑌥
த$_3$	d	𑌦
த$_4$	dh	𑌧
ந	n	𑌨

ப	p	𑌪
ப$_2$	ph	𑌫
ப$_3$	b	𑌬
ப$_4$	bh	𑌭
ம	m	𑌮
ய	y	𑌯
ர	r	𑌰
ல	l	𑌲
வ	v	𑌵
ழ	ḻ	
ள	ḷ	𑌳
ற	ṟ	
ன	ṉ	
ச$_0$	ś	𑌶
	ṣ, sh	𑌷
	s	𑌸
	h	𑌹

2,3,4 என்பன வர்க்க எழுத்துக்களை ஒலி பெயர்க்கக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கிரந்தத்தில் கூட்டெழுத்துக்களாக வருபவற்றைப் பிரித்து தனித்தனி எழுத்துக்களாகக் கொடுக்கலாம்.

1. மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவனின் இளையநல்லூர்க் கல்வெட்டு

கே. குமார், சென்னை

இடம் : வடஆர்க்காடு அம்பேத்கர் மாவட்டம் வாலாஜாப் பேட்டைக்கு சுமார் 15 கிலோ மீட்டர் மேற்கில் அமைந்துள்ளது இளையநல்லூர். இங்குள்ள பிள்ளையார் கோயிலின் அருகே சாலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள கல்மேடையின் மேற்பகுதியில் கல்வெட்டுள்ளது.

காலம் : மூன்றாம் நந்திவர்மன், இருபத்திரண்டாவது ஆட்சியாண்டு கி.பி. 868ல்

செய்தி : சகளமனும்பாடி பகுதியை மூன்றாம் நந்திவர்மனின் கீழ் ஆட்சிபுரிந்த சிற்றரசன் வரும்ம விண்ணிக்கிடியார் என்பவர் தன்னுடைய படையைப் பராமரிப்பதற்காக இளையனூரில் உள்ள மும்மூலைப்பட்டி என்னும் நிலப்பகுதியை இறைஇலியாக வழங்கியதைக் கூறுகிறது. இளையனூர் இன்றைய இளைய நல்லூரே ஆகும். இவ்வூர் பல்லவர் ஆட்சிப் பகுதியின் ஒரு உட்பிரிவாக இளையனூர் நாடு எனவும் அந்த நாட்டின் தலைமை யிடமாகவும் விளங்கியிருந்தமையை இம்மன்னனின் கி.பி. 863 ஆம் ஆண்டு திருவல் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. விண்ணிக்கிடியார் பற்றி பிற கல்வெட்டு களில் எவ்விதக் குறிப்பும் காணப்படவில்லை.

1 கோவிசய நந்திவி
2 க்கிரம பருமற்கு யா
3 ண்டு இருபத்திரண்
4 டாவது சகள மனு
5 ம்பாடியும் இ(வ)ரு
6 வரும்ம விண்ணி
7 க்கிடியார் தன்சே
8 னைக்கு இறை இல்லி
9 இளையனூர் மும்
10 மூலைப்பட்டி தண்
11 ணீர்க்கும் தீக்கும் வை
12 த்தது இது காத்தா
13 னடி என்றலை
14 மேலன

2. பல்லவ நிருபதுங்கவர்மனின் குமாரவாடிக் கல்வெட்டு

ஜி. திருமூர்த்தி, சென்னை

இடம் : குமாரவாடி, மதுராந்தகம் வட்டம், செங்கல்பட்டு எம்.ஜி.ஆர். மாவட்டம். இவ்வூரில் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ள சிவன் கோயிலின் தென்புறத்து அதிட்டானத்தில் உள்ளது.

காலம் : பல்லவ மன்னன் நிருபதுங்கவர்மன், கி.பி. 878

செய்தி : இக்கல்வெட்டு களத்தூர்க் கோட்டத்து வைய்யாவூர் நாட்டுக் குமாரபாடி என்னும் ஊரில் புத்தபெருமானார் என்னும் படைத்தலைவனின் மனைவியான அரைசடிகளார் அவர்களால் எழுப்பப்பட்ட சிவன் கோயிலும், அக்கோயிலைப் பராமரிப்பதற்கு நிலங்கள் மற்றும் நந்தவனம் முதலானவற்றைத் தானம் அளித்திட்ட செய்திகளையும் கொண்டுள்ளது.*

1 கோவிசைய்யந் நிருப தொங்க விக்கிரமபருமற்கு யாண்டு ஒன்பதாவது களத்தூர் கோட்டத்து வைய்யாவூர் நாட்டுக் குமாரபாடி அன்(டு)றை அரையர் புத்தபெருமானார் தேவியார் குணப்பெருமானார் தாயார் அரைசடிகளார் செய்யப்பட்ட செறுவான்னை ஈஸ்வரகரம் இதற்குப் போக மச்செறுவும் கீழைக்கோட்டச் செறுவும் மேட்டுச் செறுவும் முள்ளிட்ட நிலமும் நந்தவானத்துக்கெல்லை கீழ்பா லெல்லை.

2 மேட்டுச்செறுவின் மேற்கும் தென்பாலெல்லை வீரப்புலியார் தோட்டத்தின் வடக்கும் மேல்பாலெல்லை வதியின் கிழக்கும் வடபாலெல்லை கீழைக்கோட்டைச் செறுவின் தெற்கும் இந்நாற்பால் உள்ளிட்ட நந்தவானமும் இச்சொல்லப்பட்ட பூமியும் இதற்கு செயிதோம் இது ரஷித்தார் திருவடி எம்முடி மேலின இத்தளியும் போகமுங் காத்தார் பரமேஸ்பர ப்ராஸிதகளாக.

* இக்கல்வெட்டு ஆய்வில் உதவிபுரிந்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்பொருள் துறை இணைப்பேராசிரியர் ப. சண்முகம், கட்டுரையினை அளித்திட அனுமதி வழங்கிய இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் சென்னை வட்டக் கண்காணிப்பாளர் முனைவர் ப. நரசிம்மையா ஆகியோர்களுக்கு நன்றி.

3. தொண்டை நாட்டில் புதிய கல்வெட்டுக்கள்

ம.காந்தி, *வேலூர்*

ப. வெங்கடேசன், *காவேரிப்பாக்கம்.*

அ. முதலாம் ஆதித்த சோழனின் ஆனாங்கூர் கல்வெட்டு

இடம் : விழுப்புரம் இராமசாமி படையாச்சியார் மாவட்டம், செஞ்சி வட்டம், செஞ்சியிலிருந்து 15 கி.மீ. (திண்டிவனம் செல்லும் வழியில்) தொலைவில் உள்ளது ஆனாங்கூர் என்னும் ஊர். இவ்வூரைச் சேர்ந்த முத்தையா என்பவருடைய நிலத்திலுள்ள ஒரு பாறையில், வெட்டப்பட்டுள்ளது.

மன்னன் : முதலாம் ஆதித்த சோழன், 16 ஆவது ஆட்சியாண்டு கி.பி. 887

செய்தி : இக்கல்வெட்டின் எழுத்தமைதியைக் கொண்டும், இராசகேசரி என்ற சொல்லைக் கொண்டும், இது முதலாம் ஆதித்த சோழன் கல்வெட்டு எனக் கருதலாம். தொண்டை மண்டலத்தில் கிடைக்கக் கூடிய ஆதித்த சோழனின் கல்வெட்டுக்களில், இக்கல்வெட்டு காலத்தால் முந்தியதாகும். ஆதித்த சோழன் தொண்டை மண்டலத்தை பல்லவ மன்னன் அபராஜிதவர் மனிடமிருந்து கி.பி. 890 ல் கைப்பற்றியதாக அறிஞர் நீலகண்ட சாஸ்திரி கருதுகிறார். ஆனால் இங்கு ஆதித்த சோழனின் 16 ஆவது ஆட்சியாண்டு (கி.பி. 887) கல்வெட்டுக் கிடைத்திருப்பதால், ஆதித்த சோழன் தொண்டை மண்டலத்தை அபராஜிதவர்மனிடமிருந்து கி.பி. 887க்கு முன்பாகவே கைப்பற்றியதாகக் கருதலாம். ஆனாங்கூர் அக்காலத்தில் 'ஆனாவூகூர்' என அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

1 ஸ்வஸ்திஸ்ரீ இராசகேசரி ப

2 ருமற்கு பதின்னாறா

3 வது ஆனாவூகூர் உடைய

4 விருதேவி.....மெ..ல

5 தூ ம்.

ஆ. மூன்றாம் இராசநாராயண சம்புவராயரின் செவலப்பிறைக் கல்வெட்டு

இடம் : விழுப்புரம் இராமசாமி படையாச்சியார் மாவட்டம், செஞ்சி வட்டம், செஞ்சியிலிருந்து 8 கி.மீ. தொலைவில் செவலப்பிறை என்னும் ஊர் உள்ளது. இவ்வூரிலுள்ள அகத்தீசுவரர் கோயில் நிலத்தில், ஒரு கற்பலகையில் இக்கல்வெட்டு உள்ளது.

காலம் : மூன்றாம் இராசநாராயண சம்புவராயன், 19 ஆவது ஆட்சியாண்டு, கி.பி. 1375.

செய்தி : செவலப்பிறையிலுள்ள ஈசுவரன் (அகத்தீசுவரன் கோயில்) கோயிலுக்கு மூன்றாம் இராசநாராயண சம்புவராயன் திருநாமத்துக் காணியாகத் தந்த சோனாடு கொண்டான் திருவீதி 'அஞ்சினான் புகலிடம்' ஆகும்.'

1 ஸ்வஸ்திஸ்ரீ யாண்டு
2 பத்தொன்பதாவது
3 சகலலோக சக்கரவ
4 த்தி இராஜநாராயண
5 ன் திருமல்லிநாதன்
6 சம்புவராயன் திரு
7 நாமத்து காணி
8 ஆக தந்தசோனா
9 டு கொண்டான் திரு
10 வீதி அஞ்சினான் பு
11 கலிடம்

இ. வென்று மண்கொண்ட சம்புவராயர் கால கோவிந்தச்சேரி கல்வெட்டு

இடம் : வடஆர்க்காடு அம்பேத்கர் மாவட்டம், வாலாஜா பேட்டை வட்டம், கோவிந்தச் சேரி என்னும் ஊரில் ஞானமலையில் உள்ள பாலசுப்பிரமணியர் கோவிலுக்குச் செல்லும் வழியில் சுனைக்கருகில் உள்ள பாறையில் வெட்டப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு.

காலம் : கி.பி. 1430

செய்தி : வென்று மண்கொண்ட சம்புவராயரின் 18ஆவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1430), கோவிந்தச்சேரி, ஞானமலையிலுள்ள கோயிலுக்குச் செல்ல, சம்புராப் ப(மு)ரையர் மகன் காலிங்கராயர் படிகள் வெட்டி அமைத்த செய்தி கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல் வெட்டில் மன்னன் மெய்க்கீர்த்தி, பெயர், ஆட்சியாண்டு சிறிய எழுத்துக்களிலும் கொடை, கொடையளித்தவரின் பெயர் பெரிய எழுத்துக்களிலும் வெட்டப்பட்டுள்ளன.

1 (சகல) உலோகச் சக்
2 (கரவ) த்தி வென்று
3 (ம) ண் கொண்ட (ச)
4 (ம்புவ) ராயர்க்கு யாண்டு 18
5 சம்புராப் ப
6 (மு) ரையர் மகன்
7 காலிங்க ரா
8 யர் அடிப்பித்
9 த படி

ஈ. கிருஷ்ணதேவராயரின் சவரப்பூண்டி கல்வெட்டு

இடம் : திருவண்ணாமலை சம்புவராயர் மாவட்டம், போரூர் வட்டத்தில், வந்தவாசி சாலையில் 22 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள சவரப்பூண்டி என்னும் ஊரின் அரசு உயர்நிலைப்பள்ளியின் விளையாட்டுத் திடலில் கிணற்றுக்கு அருகில் ஒரு கற்பலகையில் இக்கல்வெட்டு உள்ளது.

காலம் : கிருஷ்ணதேவராயர், கி.பி. 1520

செய்தி : தேவிகாபுரம் திருமலை உடைய நாயனார்க்கு பூஜை, திருப்பணி செய்யவும், கோயில் கோபுரத்தைச் செப்பனிடவும், சவரப்பூண்டியில் திருநாமத்துக் காணியாக நிலம் விட்ட செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1 ஸ்வஸ்திஸ்ரீ
2 ஸ்ரீமன் மஹாம
3 ண்டலீ ஸ்வர
4 ன் மேதினி மீசுர
5 கண்ட கட்டாரி
6 சாளுவன் இராச
7 பரமேஸ்வரன் அரிய
8 ராய விபாடன் பா
9 ஷைக்கு தப்புவ
10 ராய கண்டன்
11 கண்ட நாடு கொண்
12 டு கொண்ட நாடு
13 குடாதான் துலுக்க
14 மொகறம் தவிர்த்த
15 கெசபதி தளவிபாடன்
16 கச வேட்டை கண்
17 டருளிய ஸ்ரீவீரபிரதாபன்
18 பூறுவ தஷிண பச்
19 சிம உத்திரத்து சமு
20 த்திராதிபதி ஸ்ரீவீர
21 பிரதாபன் நரச நா
22 யக்க உடையார் குமார
23 ன் ஸ்ரீகிருஷ்ண தே
24 வ மஹா ராய பிரிதி
25 இராச்சியம் பண்ணி அ
26 ருளா நின்ற சகார்
27 தம் 1442 மே
28 ல் செல்லா நின்ற
29 விக்கிரம ஆண்டு தாது
30 சிங்க நாயற்று பூர்வ
31 பஷத்து சஷ்
32 ட்டியும் செவ்வாய்
33 க்கிழமையும்
34 பெற்ற அனுஷத்துநாள்
35 செயங் கொண்
36 ட சோழ மண்டல
37 த்து பல்குன்றக்
38 கோட்டத்து மேல்
39 குன்ற நாடு இராச
40 கெம்பீரன் மலை

41 க்கு அடுத்தப் பற்று
42 முருகமங்கலப்
43 பற்று சவரப்
44 பூண்டி தேவஸ்
45 தானம் தேவிகா
46 புரம் திருமலை உ
47 டைய நாயனார்
48 திருநாமத்து காணி
49 யாக மன
50 பூஜைக்கும் திரு
51 பணிக்கும் கோ
52 புரத்துக்கும் தள
53 புறமாப் ப
54 ண்ணிக் குடுத்தோ
55 ம் இந்த திருமலை உ
56 டை நாயினார்க்கு
57 ச.த.யித்த ....
58 ..... முருநிக மங்கல
59 ப் பற்று சுவரப் பூ
60 ண்டி ஆண.......
61 இராபணம் பூஜை தி
62 ருப் பணிக்கும் கோ
63 புரத்துக்கும் நடக்க
64 கடவதாகவும் இந்த
65 தன்மத்து இயா
66 தொருவர் அகிதம் பண்
67 ணினவர்கள் கெங்
68 கைக்கரையில் கா
69 ராம் பசுவையும் மாதா
70 பிதாவையும் கொலை
71 செய்த பாவத்தில் போக
72 க்கடவராக ....
73 .... க்கு ....
74 ....
75 .... யில் கண
76 க்கு உந்தண்டி
77 எழுத்து

உ. வேங்கடபதி தேவமகாராயரின் தாங்கல் கல்வெட்டு

இடம் : வடஆர்க்காடு அம்பேத்கர் மாவட்டம், குடியாத்தம் வட்டம், காட்பாடியிலிருந்து மேற்கே 10 கி.மீ. தொலைவில் தாங்கல் என்னும் ஊர் உள்ளது. இவ்வூரில் பாழடைந்த நிலையில் இருக்கும் ஈசுவரன் கோயிலுக்கு எதிரில் உள்ள ஒரு கற்பலகையில் இக்கல்வெட்டு வெட்டப்பட்டுள்ளது.

காலம் : வேங்கடபதி தேவமகாராயர், கி.பி. 1605

செய்தி : வேங்கடபதிராயரின் காலத்தில் தாங்கல் பகுதியில் அதிகாரியாக இருந்த மாராசு கோநெட்டி ரங்கநாத ராஜயன் என்பவனுடைய குமாரனாகிய தருவணாத ராஜயன் கட்டளையின்படி, விக்ரமாதித்த ஆதிராசர் ஏரி, சிற்றேரி, மீன் விளையும் ஏரி ஆகிய ஏரிகளைச் சீர் செய்ய நெல் வழங்கப்பட்ட செய்தி இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1 சுபமஸ்து
2 ஸ்வஸ்திஸ்ரீ மன்மகாமண்ட
3 லேஸ்வரர்ஸ்ரீ வேங்கடபதி தேவ
4 மகாராயர் பிரிதிவிராச்சியம் ப(ண்)ணி
5 அருளாநின்ற சகார்த்தம் 1527
6 மேல் செல்லாநின்ற விசுவாவசு
7 வருஷம் மிது(ன) ஞாயிற்று பூர்வபஷத்து சத்த
8 மி குருவாரம் பெற்ற உத்திரத்து நாள் திருவிர
9 ஞ்சைபுரம் உடையார் வழித்துணை நாயினார்
10 கோயில் தர்மம் விக்றமாதித்த ஆதிராசர்
11 ஏரி சிற்றேரி மீன்விலையும் ஏரி காணி பாஞ்ச
12 துக்கு பொதுவிலே கலம் நெல்லுக்கு மு (ந்நா)
13 ழி விழுக்காடு எடுத்து ஏரி வெட்டி வி
14 க்க கடவராகவும் மன் மஹாமண்டலே
15 ஸ்வரன் மாராசு கோ நெட்டி ரங்கணாத ரா
16 ஜயன் குமாரன் தருவணாத ராஜயன்
17 கட்டளை யி
18 ட்ட தர்மம் யி துக்கு
19 ஆராகிலும் அகிதம் ப(ண்) ணி
20 னவர்கள் காசியிலே
21 கெங்கைக் கரையில் கா
22 ராம் பசுவை கொன்ற தோஸத்
23 திலே போககடவராகவும் உ
24 மாநியகாறருக்கு பயிர் ஏறின நிலத்து
25 க்கு நூறு குழிக்கு தூணி பதக்கு
26 நெல்லு விழுக்காடு எடுத்து ஏரிவெட்டி
27 விக்க கடவராகவும் யிந்த தர்மத்துக்கு
28 யாதொருவர் அகிதம் பண்ணி.வி.
29 .ந.ளைத் தோட்டிக்கு பெண்டு வி
30 ட்டவன் உ

4. முதலாம் இராசராச சோழரின் புன்னப்பாக்கம் கல்வெட்டு

சூ. சுவாமிநாதன், மைசூர்

இடம் : புன்னப்பாக்கம், திருவள்ளூர் வட்டம். அங்குள்ள பாழடைந்த கோயிலின் அருகே உள்ள கல்வெட்டு

காலம் : முதலாம் இராசராசன், கி.பி. 1013

செய்தி : கோராஜராஜகேசரி பர்மரான ஸ்ரீராஜராஜதேவரின் 28 ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் (கி.பி.1013) சாளுக்கிய அரசரான விமலாதித்த தேவரின் படைத் தலைவரான நிவாணன் என்பவரின் மணவாட்டியான எழுவக்கன் என்பவர் தன் தம்பி குலநாதனுக்காக ஒரு கொடை அளித்துள்ளார். அது யாதெனில் வெண்க நாட்டிலுள்ள புன்னைப்பாக்கம் என்ற ஊர்க்குத் தெற்கில் தோண்டப்பட்டுள்ள முருகன் ஏரி என்ற ஏரியின் பராமரிப்புக்காக (ஏரிப்பட்டியாக) இவ்வூரின் கீழ்புலத்திலுள்ள ஐந்நூறு குழி நிலத்தை புன்னைப்பாக்கத்து ஊரார்க்குப் பொன் குடுத்து வரி விலக்குச் செய்து அளித்தார்[1].

1 சுவத்திஸ்ரீ திருமகள் போல பெ(ப)ரு
2 நிலச் செல்வியுந் தநக்கே யுரிமை பூண்டமை
3 மனக் கொளக் காந்தளூர்ச் சாலை கலமறுத்தருளி
4 வேங்கை நாடும் கங்கபாடியும் தடிகை வழியு
5 ம் நுளம்பபாடியுங் குடமலை நாடுங் கொல்
6 லமும் கலிங்கமும் எண்டிசை புகழ்தர ஈழ
7 மண்டலமும் இரட்டபாடி எழரை இலக்கமும்
8 திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்ட தன்நெழி
9 ல் வளர் ஊழியுழ் எல்லா யாண்டும் தொழுதகை
10 விளங்கும் யாண்டே செழிஞரைத் தேசுகொள்
11 ஸ்ரீகோவிராஜராஜ கேசரிபர்மராந ஸ்ரீரா
12 ஜ ராஜதேவற்கு யாண்டு 28 ஆவது சளு
13 க்கி விமலாதித்த தேவ ஸ்ரீதண்டநாயக.. நிவா
14 ணன் மணவாட்டி எழுவக்கநேன் என் தம்பி ..

1. **ARE.**, 1953, No. 271

15 (குலநாத)நுக்காக வெண்க நாட்டுப் புன்னைப்

16 பாக்கத்து தெற்குக் கல்லுவித்த முருகன் ஏரிக்கு

17 (ப்ப)ப்பட்டியாக இவ்வூர்க்குப் பொன் குடுத்து இறை இ

18 ழிச்சி வைச்ச நிலம் இவ்வூர்க் கீழ்ப் புலத்தில்

19 கிழக்கடைய அஞ்ஞூறு குழி இவ்வேரிக்கு ஏரி

20 ப்பட்டியாக வைச்சேன் எழுவக்கநேன் இ

21 தந்மம் இரஷிப்பான் அடிப்பொ

22 டி என்றலை மேலது

முதலாம் இராஜராஜ சோழனின் மகளான குந்தவையை மணம் புரிந்த சளுக்கிய அரசர் விமலாதித்தர் கி.பி. 1011 ஆம் ஆண்டு சளுக்கிய அரசரானார். இவர் இதே காலத்தில் சோணாட்டில் தன் மாமன் இராஜராஜன் காலத்தில் இருந்தவர் என்பது சில கல்வெட்டுக்களிலிருந்து புலனாகிறது[2]. திருவலஞ் சுழியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு (கி.பி.1010) 'ஸ்ரீராஜராஜதேவர் திருமகளார் விமலாதித்த தேவியார் ஸ்ரீகுந்தவை நங்கையார் தேவர்க்கு அளித்த பொன்' என்று கூறுகிறது[3]. முதலாம் இராஜராஜனின் திருவையாற்றுக் கல்வெட்டு[4] (கி.பி.1014) ஸ்ரீவிஷ்ணுவர்த்த மகாராஜாவாகிய விமலாதித்ததேவர் வடகரை ராஜேந்திரசிங்க வளநாட்டுப் பொய்கை நாட்டுத் தேவதானம் திருவையாற்று ஒலோகமாதேவி ஈஸ்வரமுடைய மகாதேவர்க்கு குடுத்த வெள்ளிக் கலசத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தக்கோலம் கல்வெட்டு[5] 'கோவிமலாதித்தபந்மற்கு யாண்டு 3வது தக்கோலத்துத் திருவூறல் தேவநார் மகள் திருவூறல் நங்கை மகள் அத்தியூர் நங்கை திருவூறல் மகாதேவர்க்கு வைத்த நொந்தா விளக்கு' என்கிறது. இப்பகுதியில் விமலாதித்தரின் செல்வாக்கும், அதிகாரமும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக இருந்திருக்க வேண்டும். இவருடன் சோணாட்டில் இவரது குடும்பத்தினரும், அலுவலர்களும், அதிகாரிகளும் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று

2. **ARE.**, 1953, p.15

3. தெ.இ.க., தொகுதி 8, எண் 234

4. தெ.இ.க., தொகுதி 5, எண் 514

5. தெ.இ.க., தொகுதி 5, எண் 1364

ஊகிக்க இடமுண்டு. இக் காலத்தில்தான் சளுக்கியப் படைத் தலைவரின் மைத்துனரான குலநாதனும் சோணாட்டிற்கு வந்திருந்து நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்திருத்தல் கூடும். எனவே அவரது நினைவுக்காகவும், நிறைவுக்காகவும் அவரது தமக்கையான எழுவக்கன் ஒரு நிலம் எரிப்பட்டியாக அளித்த துடன் இறை நீக்குவதற்காக ஊராரிடம் பொன்னும் கொடுத்தார். இவ்வேரியையும் தன் தம்பியின் நன்மையின் பொருட்டு இவரே கல்லுவித்திருக்கலாம்.

இறந்தவரின் ஆத்மா நிறைவு அடைவதற்காக நீரளிப்பதோ, தண்ணீர்த்தொட்டி அமைப்பதோ, குளம் வெட்டுவதோ வழக்கம். இன்றும்கூட இறந்தவரின் தாக சாந்திக்காக நீரும், எள்ளும் விடுவது உண்டு[6]. முதலாம் இராசராசனின் திருச்செங்கோடு செப்பேடு[7] (கி.பி. 995) மழவராயன் கொல்லி மழவன் என்பவர் ஈழத்தில் பட்ட தனது தந்தையின் ஆத்ம நிறைவுக்காக ஒரு கிணறு வெட்டினார் என்று கூறுகிறது. இதே மன்னரின் உடையார்குடிக் கல்வெட்டு[8] (கி.பி. 987) இளவல் ஆதித்தன் கரிகால சோழனைக் கொன்ற அதிகாரிகள் இரண்டே முக்கால் வேலி ஒரு மா நிலத்தை வெண்ணையூர் நாட்டு நக்கன் அரவணையானான பல்லவ முத்தரையனின் மகனான பரதன் வியாளகஜமல்லப் பல்லவரையன் என்பார் விலைக்கு வாங்கி இதனை திருவநந்திஸ்வரத்து பட்டாரகர் கோயில் முன்பு கட்டப்பட்டுள்ள மூவாயிரத்து நூற்றுவனான நிலையம்பலத்து தண்ணீரட்டும் அந்தணரின் பராமரிப்புக்காக அளித்தார் என்கிறது. இது அகால மரணமடைந்த ஆதித்த கரிகாலரின் மகாதாகத்துக்கு அளிக்கப்பட்டது என்று ஊகிக்கலாம். முதலாம்

6. இப்போதும்கூட பல செல்வந்தர்கள் இறந்துவிட்ட தங்களது உறவினரது நினைவாய் பொது இடங்களில் தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் அமைத்து வழிப்போக்கர்களுக்கு நீரும் நீர்மோரும் அளிக்கும் பழக்கம் உள்ளது.
7. ARE., 1915, Part II, p.118
8 EI., 21, p. 168—169

இராசேந்திர சோழரின் வசிட்டபுரத்துக் கல்வெட்டொன்று[9] (கி.பி. 1035) வடகரை இராஜேந்திர சிங்க வளநாட்டுப் பிரம்மதேயம் தனியூர் ஸ்ரீமுடிகொண்ட சோழச் சதுர்வேதிமங்கலத்தில் ஜயமல்லீஸ்வரம் என்ற புதிய சிவன் கோயில் கட்டப்பட்டு சோழ கேரள தேவர் ஸ்ரீமதாஹத்துக்கு இக்கோயிலில் உண்பார்க்குச் சாலை எடுக்கப்பட்டது என்கிறது. இச்சாலை சோழகேரளன் சாலை என்றழைக்கப்பட்டு இச்சாலையில் உணவு படைப்பதற்காக ஏற்படும் நெல் போன்ற செலவுகளுக்கு இரண்டு ஊர்களை ஒருங்கிணைத்து சோழ கேரள நல்லூர் என்று பெயரிட்டு அதனைக் கொடையாக மன்னர் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் அளித்தார் என்கிறது. இறந்துவிட்ட இம்மன்னரின் மகனான சோழ கேரளனின் நினைவுக்காகவே இவ்வேற்பாடு செய்யப்பட்டது. முதலாம் இராசாதிராசரின் பிரம்மதேசம் கல்வெட்டு[10] (கி.பி.1044) இவரது தந்தையார் இராஜேந்திர சோழர் மற்றும் இவரது தாயார் வீரமாதேவியார் இருவரின் ஸ்ரீமதாஹதுக்கு இவருடன் பிறந்த சேனாபதி மதுராந்தகனான பரகேசரி வேளார் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இங்கு குறிக்கப்படும் ஸ்ரீமதாஹத்துக்கு என்ற சொல் இறந்தவர்களின் ஆன்மா உய்யும்பொருட்டும் மற்றும் தண்ணீர் தாகத்தைத் தணிப்பதற்குச் செய்யக்கூடிய வழிபாட்டுச் சடங்காகும். இது அளிப்பவருக்குப் பெரும்பேறு அளிப்பதுடன் மற்றவர்க்கும் நன்மை பயக்கின்றது. நாம் கண்ட கல்வெட்டிலோ இறந்தவரின் நன்மைக்காக ஓர் ஏரியே தோண்டப்பட்டு அதன் பராமரிப்புக்கு வழியும் செய்யப்பட்டது. இறந்தவருக்குப் புண்ணியம்கிட்ட சாளுக்கிய நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணி சோழநாட்டின்கண் இறந்துபட்ட தனது தம்பிக்காக ஓர் ஏரியை வெட்டியதால் ஒரு கிராமமே நன்மை அடைந்தது.

---

9. இல. தியாகராசன், சோழ கேரளன், 1991, ப. 11

10. இ.க.ஆ 19'5, எண், 260

5. துவாக்குடி ஏரிக் கல்வெட்டு

கி.ஸ்ரீதரன், *திருச்சிராப்பள்ளி*

இடம் : திருச்சிராப்பள்ளி தஞ்சாவூர் நெடுஞ்சாலையில் துவாகுடி ஊருக்குத் தெற்கில் உள்ள ஏரியில் காணப்படும் குமிழிக் கல்வெட்டு.

காலம் : முதலாம் குலோத்துங்க சோழன்.

செய்தி : இன்று துவாகுடி எனப்படும் ஊர் 'துழிகுடி' எனக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுவது சிறப்பாகும்

1 *ஸ்வதி ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழ*
2 *தேவர்க்கு யாண்டு3 மூந்(றா)வது பாண்*
3 *டி குலாசனி வளநா(ட்)டு மீசங்களி நா*
4 *ட்டு (து) ழிகுடி ஊரோம் எங்கள்ளூர் பி*
5 *......மக்க(ள்)ளில் பாதசந்டெ*
6 *கை சாத்தந் ஆன உலகவி*
7 *டங்க பேரரையனுக்கு எங்களூர்*
8 *குமிழி மூ(ந்)றுக்கும் எங்கள் பக்கல் வி*
9 *ருங் கொள்ளி ....*

6. பனங்குளம் கல்வெட்டு

அ.சந்திரபோஸ், கொத்தமங்கலம்

இடம் : பனங்குளம், ஆலங்குடி வட்டம், புதுக்கோட்டை மாவட்டம். இக் கிராமத்தில் உள்ள பெருமாள் கோயிலின் முன்பாக உள்ள கல்லில் கல்வெட்டு உள்ளது.

காலம் : முதலாம் குலசேகர பாண்டியன், கி.பி. 1300

செய்தி : இராசநாராயணபுரத்துத் திருவெட்பூருடையான் திருவன் கண்டனான சந்தவனப்பெருமாள் என்ற அரசு அதிகாரி பனங்குளத்திலுள்ள பெருமாள் கோயிலுக்குப் பூசைத் திருப்பணி செய்வதற்காக ஆண்டு ஒன்றுக்கு மூன்று பணம் கொடுப்பதாகக் கல்லிலும், செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்க என கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டின் மூலம் 14ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் பனங்குளம் பகுதி வாழவந்த பெருமாளான உடையார் காலிங்கராயர் மூலமாக முதலாம் குலசேகரப் பாண்டியனால் ஆட்சி செய்யப்பட்டிருக்கிறது என அறியலாம். 'தானவ நாடு' எனக் குறிப்பிடும் இக்கல்வெட்டு, தாணான்மை நாடு என அழைக்கப்படும் பகுதிகளிலிருந்து கிடைத்தது. "தாணான்மை நாடு" என்பது தாவை நாட்டின் திரிபு ஆக இருக்கலாம். தாவை நாடு பற்றிய வரலாற்று ஆய்வுக்கு இக்கல்வெட்டை ஒரு முக்கிய அடிப்படை ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம்.*

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமத்

2 கீத்திக்கு மேல்

3 கோமாற பன்மரா

4 ன திரிபுவனச் சக்கர

5 வத்திகள் எம்மண்

6 டலமுங்கொண்

7 டருளிய ஸ்ரீகுல

8 சேகர தேவற்கு

---

* கல்வெட்டு பற்றித் தகவல் தந்த வழக்கறிஞர் M.K. செல்வக்குமார் அவர்களுக்கும், படியெடுக்க உதவிய கரு. இராசேந்திரன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

9 யாண்டு 32 வது
10 மிதுன நாயிற்று
11 பூர்வ பஷத்து ஸ
12 ப்தமியும் வெள்ளி
13 க் கிழமையும்
14 பெற்ற அத்தத்து
15 நாள்த் தானவனா
16 ட்டு அரசு வாழ
17 வந்த பெருமா
18 [ளா]ன உடை
19 [யார்கா] லிங்க
20 ....
21 [வந்]த பெருமாள
22 கரகத்துக்கு கீழ்
23 குண்டாற்று இரா
24 ச நாராயணபுரத்
25 துத் திருவெட்பூரு
26 டையான் திருவ
27 ன் கண்டனான [ச]
28 ந்தவனப் பெரு
29 மாள் உகந்தருள
30 ப் பண்ணின நா
31 யனார் கண்ணிறை
32 ந்த விண்ணகர் எ
33 ம்பெருமானுக்
34 கு நித்த நிமந்த முள்
35 ளிட்ட திருப்பணி
36 ....
37 [ளறு நம்] பேரிட்டு
38 ....காலிங்க
39 ராயன் பெருந்தெருவி
40 ல் மனைக்கு ஆண்டு
41 ஒன்றுக்கு மூன்று ப
42 ணம் இந்நாயனாற்
43 கு இறுத்திருப்பார்களா
44 கவும் இப்படிக்குச் சந்த்ரா
45 தித்துவற் செல்வதாக
46 செம்பிலுஞ் சிலை
47 யிலும் வெட்டி
48 க் கொள்க இப்ப
49 டிக்கு இவை காலிங்
50 கராயன் எழுத்து காரி
51 யத்துக்குக் கடவ அஞ்
52 சாதான் வானவதரை
53 ய விழுப்பரையன்
54 எழுத்து கணக்கு பெ
55 ருவாயலுடையா
56 ன் செல்வனா [ன்].......
57 ன் எழு [த்து]

7. பஞ்சம்பட்டிக் கல்வெட்டு

பி. சந்திரசேகரன், ராஜபாளையம்
சொ. சந்திரவாணன், குற்றாலம்

இடம் : பஞ்சம்பட்டி, காமராசர் மாவட்டம், ஈழம் திறை கொண்டான் குளத்திலுள்ள கல்வெட்டு.*

காலம் : மதுரை நாயக்க மன்னர் கிருட்டிணப்ப நாயக்கர், கி.பி. 1595-1601

செய்தி : குளத்தில் உள்ள மீன்களைப் பிடித்துக் கொண்டு அதற்குப் பதிலாக வருடந்தோறும் குளத்தை ஆழப்படுத்திக் கொடுத்ததை இக்கல்வெட்டுக் குறிக்கிறது.

1	*..............*	*17*	*இதுக்கு யாதாமொ*
2	*ஆனி ஸ்ரீ மது வீ*	*18*	*ருவன் விக்கினகு*
3	*ரப்பநாயக்கரய்யன்*	*19*	*சொன்னவன்*
4	*கிட்டிணப்ப நாயக்க*	*20*	*கெங்ககரையி*
5	*ரய்யன் காரியத்து*	*21*	*லே நின்று மே*
6	*க்கு கத்தறான மார*	*22*	*ய்கிற காராம்*
7	*ண் தேவமுதலி*	*23*	*பசுவைக் கொ*
8	*யார் புனல் வேலி*	*24*	*ன்ற தோஷ*
9	*மருத்துவனேரி*	*25*	*த்திலே போக*
10	*குளத்திலுண்டா*	*26*	*க் கடவரா*
11	*ன பாசி விலையுண்*	*27*	*கவும் மாதா*
12	*(டா)ணது குடியிலே*	*28*	*பிதாவைக்*
13	*பிடிச்சுப் போட்டு*	*29*	*கொன்ற*
14	*குளத்திலே வருச*	*30*	*தோஷத்தி*
15	*ந் தோறுங் குளி வெ*	*31*	*லே போவா*
16	*ட்டி வருவார்களாக*	*32*	*ர்களாக*

* *இக் கல்வெட்டு கண்டுபிடிக்க உதவிய பஞ்சம்பட்டி திரு. கனி இராசா அவர்களுக்கு நன்றி.*

8. பனையூர் மறவர் பட்டயம்

கரு. இராசேந்திரன், மேலப்பனையூர்

புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் கிடைக்கும் மறவர் சமுதாயச் செப்பேடுகளில் இரண்டு இங்கே அளிக்கப்படுகின்றன. கோனாடு பொன்னமராவதி நாட்டு வடபற்றில் உள்ள பனையூர் குளமங்கல ஊரார் மறமன்னர் சிலருக்கு அளித்த நிலக்கொடை, மனைக் கொடை ஆகிய விவரங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

விசய நகரக் காலத்தில் அவர்கள் செப்பேட்டு மெய்க்கீர்த்திப் பாணியில் அமைந்த இச் செப்பேடுகளுக்கிடையே ஒரு ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. கி.பி. 1478 இல் எழுதப்பட்டதாகக் காணப்பட்டாலும் உண்மையில் இவை இன்னும் சில நூற்றாண்டுகள் பிந்தையது என்பது புலப்படும்.

மறமன்னர்கள் பெயரும் (சேது காவல் புரையர், வலம்புரிப் புரையர், அவிராயப் புரையர், ஐநூற்றுப் புரையர்) அவர்கட்குரிய சிறப்புப் பெயரும் (கலங்காத கண்டன், ஆனை வெட்டி மாலை சூடும், மதமடக்கி) குறிக்கப் பெறுகின்றன.

மூவேந்திர வேளார் (மூவேந்த?) என்பது போன்ற பழைய பெயரமைதியும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றில குறிப்பிடப் பெறும் முத்திரி முத்தரையரோடு தொடர்புடையது என்பர். புதுக்கோட்டை மக்கள் குடியேற்ற வரலாற்றுக்கு இன்றியமையாத சிறப்புச் செப்பேடுகள்.*

1 ஸ்ரீமகா மண்டலீசுபரன் அரி
2 ய தளவியபாடன் பாஷைசக்கி த
3 ப்பு மூவராய கன்டன் கண்ட நா
4 டு கொன்டு கொண்டநாடு குடாதா
5 ன் பான்டிமன்டலத்தார் பஞ்

---

* ஆவணம் 3இல் வெளிவந்த இரா. இராமமூர்த்தி அவர்களின் 'புதுக்கோட்டை வட்டார நிலத்தரகுகள் செப்பேடுகள்' என்ற கட்டுரையோடும், ஆவணம் 4 இல் வெளிவந்த கரு. இராசேந்திரன், 'வரலாற்றுப் பார்வையில் பனையூர் குளமங்கலம்' என்ற கட்டுரையோடும் தொடர்புபடுத்திப் படிக்கவும்.

6 சாளனாசாரியரு சோள மண்டல
7 பிறதெச்சனாசாரியார் தொன்
8 டமண்டலப் பிறதாபன் ராசாதி
9 ராசன் ராசமாதான்டன் மல்
10 லிகச்சி ராயர் மகா ராயர் விமரா
11 யர் அசபதி கெஷபதி நரபதி
12 தெச்சினாதிபதி பிறிதிவு ராச்சிய
13 பாரம் பன்னி யருளாயி நின்
14 ற சாலிகவாகன சகாத்தம்
15 1400க்கு மேல் செல்லாயி நின்றெண
16 நந்த(ன) வருஷம் வய்யாசி மாதம் 5 உ சிய சோ
17 ள கெம்பீர வளநாடாகிய கோ
18 னாட்டில் பிறமலை சூள்ந்த பொன்
19 னமராபதி நாட்டில் வடபத்தில் கூ
20 டலூராகிய பனையூர் குளமங்
21 கலம் ஊராமைய்ந்த ஊரவ
22 ர் அனைவருள்ளிட்டாரும் கூடி
23 கரைப்பிரியல் பட்டயம் வகை
24 யாவது வாள்க்கோட்டை ரா
25 யன் சேதுகாவல்ப் புரையர் ம
26 றமன்னர் கலங்காத கண்
27 டன் அவிராயப் புரையர் வயிர
28 மதிச்சான் வுள்ளிட்டாற்க்கு
29 ம் ஆனைவெட்டி மாலைசூடும் அன்
30 னூத்து புரையர் வெளைஞ்கவெ
31 ட்டி உள்ளிட்டார்க்கும் கரை ஊ
32 றது புரவில் ஒன்பதுலே ஒருக
33 ரைக்கி வகைப்பிரியல் நஞ்சை
34 சயில் பனைய க்

2 ஆம் பக்கம்

35 குளம் வயல் நஞ்சை கண்டது
36 க்கும் குளமங்கலம் கம்மாய்
37 வயல் நஞ்சை கண்டதும் கூதா
38 டன் முத்திரி கம்மாயி வயல்
39 நஞ்சை கண்டதும் ஆக வகை
40 3க்கு ஒன்பதுக்கு ஒருகரை
41 நஞ்சையும் சிர்சேந்த மங்
42 கலம் நத்தம் தெக்கு ஏந்தல் நஞ்
43 சை கண்டதும் சம்மந்தன் ஏ

44 நந்தல் நஞ்சை கண்டதும் ஆலன்
45 ஏந்தல் நஞ்சை கண்டதும் ஆக
46 வகை 2க்கு துகை 6க்கு நத்தம்
47 ங்குடிகாடு ரெண்டுக்கு பிஞ்சை
48 அளந்து கண்டது விரை துகை
49 க விரையடி 540 3/4 ஒன்ப
50 துக்கு ஒரு பங்கு விரையடி
51 60 3/4 விரையடி பிஞ்சையும்
52 நஞ்சையும் மனைக்கானி
53 யாச்சி பனையூருல் அம்பலம் ந
54 டுவீதி 100 அடி (அ)களம் இளக்கு
55 மேற்கு தெக்கு வடக்கு கோட்டை
56 க்கரை கண்ட (மட்டு)க்கும் நிற்ப்ப
57 து குளமங்கலமும் யிந்தபடி நி
58 ற்ப்பது யிப்படிக்கி ஸைஷயூர் நாட்டு
59 க்கனக்கு அறுகாத வட்டகை
60 மூவேந்திர வேளார் சொல்படி தீருப்
61 பூ அளகிய நாயகி ஒலியவ
62 ள் துணை உ

பட்டயம் 2

1 உ ஸ்ரீமகா மன்டலீசுபரன் அரிய
2 தள விபாடன் பாசைக்கித் த
3 ப்பு மூவராய கன்டன் கன்ட நா
4 டு கொன்டு கொன்டநாடு குடாதா
5 ன் பான்டிமன்டலத்தார் பஞ்சா
6 ளனாசாரியார்சோலமண்டலப் பி
7 றதாபன் தொன்டைமன்டலத்தார்
8 ராசாதி ராசன் ராசமாதான்டன்
9 மல்லிகச்சிராயர் மகாராயர் வீமரா
10 யர் விசையராயர் அசுபதி கெஷபதி
11 நரபதி தெச்சினாதிபதி பிறிதீவுரா
12 ச்சிய பாரம் பன்னி யருளாயி நி
13 ன்ற சாலிகவாகன சகாத்தம்
14 1200க்கு மேல் செல்லாயி நின்றென
15 நந்தன வருஷம் வய்யாசி மாதம் (எ) 7 உ சி
16 சோள கெம்பீர வளாநாடாகிய
17 கோனாடு பிறமலை சூள்ந்த பொன்
18 னமராபதி நாட்டில் வடபத்தில்
19 கூடலூராகிய பனையூர் குளமங்

20 கலம் ஊராமைய்ந்த ஊரவர்
21 அனைவருள்ளிட்டாருங் கூடி கரை
22 ப் பிரியல் பட்டயம் வகையாவது
23 வாள்க்கோட்டைராயன் சேது
24 காவல்ப்புரையர் மறமன்
25 னர் (வா) வாசி மதையானை சிலம்
26 பாதேவனுள்ளிட்டாற்க்கும்
27 மதமடக்கி விசையாதேவன் வ
28 லம்புரிப்புரையா ருள்ளிட்டாற்
29 க்கு ஊரது புரவில் ஒன்பதுலே

2 ஆம் பக்கம்

30 ஒரு கரைக்கி வகைப்பிறிவில்
31 நஞ்சையில் பனையக்குளம் வய
32 ல் நஞ்சை கண்டதும் குளமங்க
33 லம் கம்மாய் வயல் நஞ்சை கண்ட
34 தும் கூதாடன்முத்திரி கம்மாய்
35 வயல் நஞ்சை கண்டதும் ஆக வகை
36 3க்கு ஒன்பதுக்கு ஒரு கரை ந
37 ஞ்சையும் மானிக்கன்னேந்த
38 ல் நஞ்சை கண்டதும் புதுக்குரிச்
39 சி ஏந்தல் நஞ்சை கண்டதும் பா
40 ண்டியகலிங்கன் ஏந்தல் நஞ்சை
41 கண்டதும் ஆக வகை 2க்கு துகை 6க்கு
42 நத்தம் குடிக்காடு 2க்கு பிஞ்சை அள
43 ந்து கண்டது விரையடி துகை வி
44 ரை(யடி) 540 3/4 க்கு ஒன்பதுக்கு ஒருப
45 ங்கு 60 3/4 விரையடி காடும் பிஞ்
46 சையூம் மனைக்கானியாச்சி பனையூ
47 ரில் அம்பலம் நடவீதிக்கி கிளக்கு
48 நாலான் வீதியில் 100 அடி அகலம்
49 கிளக்கு மேற்கு தெக்கு வடக்கு கோட்
50 டைக்கரை கண்ட மட்டுக்கும் -
51 நிற்ப்பது குளமங்கலத்துக்கும் யிந்
52 தப்படி நிற்ப்பது யிப்படிக்கு சைியூர் ரூ.
53 ட்டுக் கனக்கு அறுகாத வட்டகை
54 மூவேந்திர வேளார் திருப்பூ அளசி
55 யநாயாகி ஒலியவள் துனை உ.

9. இராமேசுவரம் செப்பேடு

செ. இராசு, *தஞ்சாவூர்*

அரசர் : வேங்கடபதி தேவ மகாராயர் (?)

காலம் : கி.பி. 1784

செய்தி : துறையூர் வெங்கடாசல ரெட்டியார் ராமேசுவரத்திற்கு அன்னதானம் செய்தல். (23 செ.மீ. x17.5 செ.மீ அளவுள்ள இச்செப்பேடு திருப்பனந்தாள் காசிமடத்தில் உள்ளது. தெலுங்கின் தமிழாக்கம் இங்கே தரப்படுகிறது).

1 ஸ்வஸ்திஸ்ரீ விஜயாப்யுதய சாலிவாஹன ச
2 காப்தங்கள் 1666 கல்யப்தம் 4845 ஆகிய இன்றய ரக்
3 தாஷி நாம வருடம் புஷ்ய பகுள அமாவாச்
4 யை சோமவாரம் சிரவண நட்சத்திரம் மகோதய புண்
5 யகாலம் கூடிய இந்த சுபதினத்தில் ஸ்ரீமத்ரா
6 சாதிராச ராசபரமேசுவர பிரதாப ஸ்ரீவர வெங்
7 கடபதி தேவ மகராயர் அவர்கள் கனகிர நக
8 ரத்தில் ரத்ன சிம்மாசநா ரூடராய் பிருத்வீ சாம்ராச்
9 சியம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ராமேசுவரம் கிரி தனுஷ்கோடி
10 சாஸ்திரி அவர்களுக்கு சதுர்தகோத்திரம் செட்டிக் குளம் பல்ல கு
11 ல நல்லப்ப ரெட்டியார் அவர்கள் பேரன் இலிங்காரெட்டி இவர்கள் புத்
12 திரன் வேங்கடாசல ரெட்டி அவர்கள் உதக தாரா பூர்
13 வமாக கொடுத்த தான சாசனத்திற்கு கிரமம் எப்படி என்றால்
14 திருச்சிராப்பள்ளி சாவடி வடக்குக்கரை மளவ நாடு
15 தெண்ட வெளிப்பத்து பாச்சூர்
16 மாகாணத்திற்கு நாயகமான துரையூர் சீ
17 மையில் அபிந(வ) மங்கலம் என்னும் கிராமம் ராமேசுவ
18 ரம் அன்னதான தர்மத்திற்கும் எழுதி அன்னதா
19 ன தர்மத்திற்கும் தாராபூர்வமாய் கொடுத்தோம் ஆ
20 கையினாலே அதனில் கண்ட நஞ்சை புஞ்சி மாவடை மர
21 வடை நிதி நிட்சேப சல தரு பாஷாண அட்சீண ஆ
22 காமி சித்தசாத்தியங்கள் அபிரபோக தே(ய)
23 ஐ சாமியங்கள் தானாதி விநிமய(விக்)

24 கிரயங்கள் யோக்கியமாக ஆசந்திரார்

25 க ஸ்தாயியாய் புத்திர பௌத்திரர்கள் பாரம்பர்யமாக அ

26 நுபவித்துக்கொண்டு தர்மபரிபாலனம் செய்வ

27 வார்கள் ஆவாரென ராமேசுவரம் கிர் தநுஷ்கோடி சாஸ்திரிகள்

28 அவர்களுக்கு சதுர்த்த கோத்திரம் செட்டிக் குளம் பல்ல குல நல்லப்ப

29 ரெட்டியார் அவர்களின் பேரனான லிங்காரெட்டி அவர்கள்
புத்திரனான வெங்க

30 டாசல ரெட்டி அவர்கள் எழுதிக் கொடுத்த தானசாசனம்

31 தாமிர பட்டயம் ராயசம் ராமலிங்கய்யா கை

32 எழுத்து தானபாலயோர்மத்யே தானாச்ர

33 யோனுபாலனம் தானா ஸ்வர்க்க மவாப்நோதி பாலநா

34 தச்சுதம் பதம்: ஸ்வதத்தா த்விகுணம் புண்யம் பரதத்தா

35 நுபாலனம் பரதத்தாபஹரேண ஸ்வதத்தம் நிஷ்பலம்

36 பவேத்; ஏகைக பகிநி லோகே ஸர்ஷாமேவ பூ த்வி

37 ஜா: நபோஜ்யான கர க்ராஹ்ய விப்ரதத்தா வசுந்

38 தரா இந்த தர்மத்திற்கு எவர் கெடுதல் செய்கிறார்களோ

39 அவர்கள் காசியில் பசுவை கொன்ற பாபத்தில்

40 போவார்கள்

வேங்கடாசலபதி

10. பெருமுக்கல் கீறல் உருவங்களின் காலம் —ஓர் ஆய்வு நோக்கு

ஆர். வசந்தகல்யாணி, சென்னை

பெருமுக்கல் திண்டிவனம்-மரக்காணம் சாலையில் திண்டிவனத்திலிருந்து 11 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. இவ்வூர் மலைமேல் விக்கிரம சோழன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட சிவன் கோயில் உள்ளது. இக்கோயிலில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இவை இக்கோயிலின் வரலாற்றையும் வளர்ச்சி நிலைகளையும் நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுவதாயுள்ளன.

இதே மலையில் குகை போன்றதோர் இடம் உள்ளது. இங்கு சீர்செய்யப்படாத பாறையில் செதுக்கப்பட்ட பொறிப்புகள் (Engravings) உள்ளன. இவ்வரைவுகள் தமிழ்நாட்டின் வரலாற்று உலகிற்கொரு புதிய சேர்க்கை[1] என்பது மறுக்க இயலாது. இக்கீறல் உருவங்கள் குறித்துப் பல்வேறு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டன. அவற்றைப் பற்றி ஓரளவு ஆய்வு செய்து, கருத்தினைக் கூற முற்படுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

இப்பாறை வரைவுகளின் தொகுப்பில் மேல் வலப்புறம் 'பொந்சரன்' என்ற ஐந்து எழுத்துக்களைக் கொண்ட வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று காணப்படுகிறது. எழுத்தின் வளர்ச்சி நிலை கண்டு இக்கல்வெட்டு கி.பி.6-7 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்று கருதலாம். கல்வெட்டிற்கு நேர் கீழ் நீண்ட கழுத்துள்ள விலங்கு ஒன்று வலப்புறம் திரும்பிய நிலையில் காணப்படுகிறது. அதன் முதுகில் பல்லக்குப் போன்று சதுரக் கட்டமும் அதனுள் அமர்ந்துள்ள மனித உருவம் போன்ற அமைப்பும் காணப்படுகிறது. இதனையடுத்து இதே போன்று

1. பெருமுக்கல் மலைக் கீறல் வரைவுகளைக் கண்டுபிடித்தவர்கள் ஆசியவியல் நிறுவனத்தைச் சார்ந்த திரு.அ. தசரதன் மற்றும் திரு. ப. கன்னையன்.

மற்றொரு விலங்கும் உள்ளது. அளவில் சற்றுப் பெரியதாய்க் காணப்பட்டாலும் இவ்வுருவம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அடுத்து இடது மேற்புறமும் தலையின்றிக் காணப்படும் ஒரு மனித உருவம் கோட்டுருவமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டு கைகளையும் உடலோடு ஒட்டி வைத்துள்ளன. கைகளில் விரல்களும் கோடுகளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. கால்கள் நேராக உள்ளன. ஆனால் பாதங்களும், கால் விரல்களும் காட்டப்படாமல் உள்ளன. இவ்வுருவத்தின் அருகே மீன் போன்றதொரு பொறிப்பும் உள்ளது. நின்ற நிலையில் காட்டப்பட்டுள்ள விலங்கின் கீழே மற்றொரு மனித உருவம் தலையுடன் காணப்படுகிறது. தலையில் நீண்ட தலைமுடி இருப்பது போன்று காட்டப்பட்டுள்ளது. கைகள் உடலைவிட்டுச் சற்றுத் தள்ளி நீட்டிய நிலையில் உள்ளன. கால்கள் நேராக உள்ளன. இடையின் குறுக்காகப் பெருக்கல் குறிபோல் ஓர் அமைப்பு அல்லது அணி காணப்படுகிறது. இவ்வுருவத்திற்குக் கீழே சிறிய வட்டங்கள் உள்ளன. இவையே இப்பெரிய தொகுப்பில் உள்ள குறிப்பிடத்தக்க கீறல் வளைவுகளாகும். (படம் 1)

இனி இப்பெருமுக்கல் கீறல் வரைவுகளை வரலாற்றின் மூன்று காலகட்டங்களில் பொருத்திப் பார்த்துச் சரியான காலத்தினைக் கூற முற்படவேண்டும்.

(1) பெருமுக்கல் கீறல் வரைவுகள் அல்லது பொறிப்புகள் எகிப்திய வரிவடிவங்களான ஹிரோகிளிப்பிற்கு (Hieroglyph) முற்பட்டது.

(2) தொல்பழங்கால ஓவியங்களின் சமகாலத்தைச் சார்ந்தவை.

(3) வரலாற்றுக் காலத்தைச் சார்ந்தவை.

முதலாவதாக, முதலில் கூறப்பட்ட எகிப்திய ஹிரோகிளிப்பிற்கும் முற்பட்டது என்று கூறப்படும் கருத்தினை ஆய்வோம். பெருமுக்கல் கீறல் உருவங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்து இவை தமிழ் ஹிரோகிளிப் என்றும், இவைதாம் உலகிலுள்ள அனைத்துக் குறியீடுகளுக்கும் முன்னோடி என்றும் அதாவது எகிப்திய ஹிரோகிளிப்பின் காலம் கி.மு.5000 என்றும் அதற்கு முற்பட்டு இப்பெருமுக்கல் குறியீடுகளின் காலம் கி.மு.6000 என்றும்

நீண்டதொரு கட்டுரை[2] அண்மையில் வெளியிடப்பட்டது. இதன் அடிப்படையில் கட்டுரை முழுதும் மறுக்கப்படவேண்டி இருந்தாலும் அது நோக்கமல்ல. கீறல் உருவங்களின் விளக்கமும் அதன் சரியான வரலாற்றுக் காலமும் தான் என்ற நிலையில் கட்டுரைக்கு அடிப்படையான கருத்தான ஹிரோகிளிப் என்ற ஒன்றை மட்டும் ஆய்வு செய்வோம்.

ஹிரோகிளிப் என்பது எகிப்திய எழுத்தைக் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொல். அதாவது 'ஹிரோஸ்' என்றால் புனிதம் என்றும் 'க்ளூபே' என்றால் பொறிப்பு என்றும் பொருள்[3]. எகிப்திய ஹிரோகிளிப் எழுத்துக்களானது க்யூனிபார்ம், சீன, மயன் எழுத்துக்களின் சமகாலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்தவை. எகிப்திய பிரமிடுகளில் இறுதிக்கட்ட வளர்ச்சியுடன் கூடிய இவ்வெழுத்துக்கள் கிடைத்தாலும் இவை பிரமிடுகளுக்கு முற்பட்ட தொன்மைக் காலத்திலேயே தோன்றி வளர்ச்சி அடைந்திருக்கவேண்டும். தொன்மையான சித்திர எழுத்துக்கள், கருத்தெழுத்துக்கள், ஒலியெழுத்துக்கள் என்று படிப்படியாக இவ்வெழுத்துக்கள் வளர்ந்து கி.மு.300 ஆவது ஆண்டிலேயே நிலைபெற்று வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டது. மேலும் க்யூனிபார்ம் எழுத்துக்களைப் போலல்லாது எகிப்திய எழுத்துக்கள் அந்நாட்டிற்கே உரியவை. எகிப்திலேயே தோன்றி எகிப்திலேயே வளர்ந்து அங்கேயே மறைந்தவை[4]. இவ்வெழுத்துக்களின் வளர்ச்சியினை மூன்று நிலைகளில் காணலாம்.

(1) சித்திரக் குறியீடானது காட்டப்பட்ட பொருளைக் குறித்தல்

2. A. Thasarathan and B. Kannaiyan, 'Tamil Hieroglyphs in Perumukkal Cave', **Journal of the Institute of Asian Studies,** Vol. X, No. 2.

3. Nina M. Davies, **Picture Writting in Ancient Egypt**, Oxford University Press, London, 1958, p.10; Donai M. Anderson, **The Art of Written Forms,** 3rd revised and enlarged edition, London, 1970, p.18.

4. T.V. Mahalingam, **Early South Indian Palaeography,** University of Madras, 1967, p.63.

(2) காட்டப்பட்ட பொருளோடு தொடர்புடைய செயலைக் குறித்தல்

(3) அக்குறியீடுகளின் மறைபொருளைத் தருதல்

என்று இந்த வளர்ச்சி நிலைகளுக்குச் சான்றுகளும் கிடைக்கின்றன. இதுவே தொடர்ந்து கருத்தெழுத்துக்களாகி ஒலியெழுத்துக் களாயின. பின்னர் ஒரு கால கட்டத்தில் சில வேறுபாட்டுடன் எழுதப்பட்டு அதுவே ஹிரார்டிக் (Hieratic) எனப்பட்டது. இவ்வகை எழுத்துக்களை Priestly script என்று அழைத்தனர். இதனை அடுத்து டெமாடிக் எழுத்துக்களாக (Demotic) வளர்ச்சிபெற்றது. இதனை Secular Script என்று வழங்கினர். எழுத்துக்களை வேகமாக எழுதவும் பொதுமக்கள் பயன்படுத்தவும் இவ்வாறு காலப்போக்கில் மாற்றம் பெற்றாலும் சில இடர்ப்பாடுகள் குறிப்பாக மெய்யெழுத்துக்களில் ஏற்பட்ட காரணத்தால் கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் கிரேக்க எழுத்துக்களில் எகிப்திய மொழி எழுதப்பட்டது.[5] இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியில் பார்க்கும்போது பெருமுக்கல் கீறல் வரைவுகளுக்கும் எகிப்திய ஹிரோகிளிப்பிற்கும் எவ்வகை தொடர்பும் இல்லையென்பது உறுதி. முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் எகிப்திய ஹிரோகிளிப் அங்கேயே தோன்றி வளர்ந்தவை என்பதால் கீறல் உருவங்கள் எகிப்திய எழுத்துக்களுக்கு முன்னோடி என்று கூறுவது உடன்பாடான கருத்தல்ல. இரண்டாவதாக எகிப்திய ஹிரோகிளிப் மிகத் தொன்மையான நிலையில் (Primitive stage) கூட ஒரு வரன்முறைக்குட்பட்டே வரையப்பட்டன அல்லது செதுக்கப்பட்டன என்பதற்கு ஏராளமான நேர் சான்றுகளைக் காண்கிறோம். மேலும் எழுத்துக் குறியீடுகளாகவோ, கருத்துக் குறியீடுகளாகவோ இருப்பின் வல இடமாகவோ, மேல் கீழாகவோ தொடர்ந்து நின்று பொருள் தருதல் வேண்டும். இந்த வரைமுறைக்குட்பட்ட நிலையை நாம் எகிப்திய எழுத்துக்களில் காண முடிகிறது. ஆனால் பெருமுக்கல் குறிகள் எந்த வகையிலும் தொடர்ந்த கருத்தினைத் தெரிவிப்

5. Hans Jonson, **Sign, Symbol and Script**, p.72.

பதாகப் பொறிக்கப்படவில்லை. மேலும் வரைமுறைக்குட்பட்டுச் செதுக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் கொள்ள இயலவில்லை. இந்த நிலையில் தமிழ் ஹிரோகிளிப் என்ற சொல் வழக்கு இப்பெருக்கல் கிறல் வரைவுகளுக்கு ஏன் தரப்பட்டன என்பதை ஆய்வு செய்தோமானால் மாரிஸ்போப் என்பார் குறிப்பிடுவது போல் ஹிரோகிளிப் என்ற சொல் தவறான பல கருத்துகளுக்கு இடம் தருவதாக அமைந்துள்ளது என்பதே காரணம் எனலாம்.[6] எகிப்திய எழுத்துக்களான ஹிரோகிளிப் சித்திர எழுத்துக்களிலிருந்து உருவானவை. காலப்போக்கில் புரியாத புதிரான சித்திரங்கள் எல்லாவற்றையுமே இச்சொல் கொண்டு வழங்கும் நிலை வந்தது. இன்னும் கூறப்போனால் சித்திரக் குறியீடுகள் எல்லாமே ஹிரோகிளிப் என்று குறிக்கப்படுவதையும் காண்கிறோம்.[7]

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை எகிப்து, மெசபடோமியா போன்ற இடங்களில் இருந்தது போன்று எழுத்துக்கள் கருத்தெழுத்துக்களிலிருந்து வளர்ந்தன என்பதற்குச் சரியான விடையோ, சான்றுகளோ கிடைத்தில[8] என்ற நிலையில் மயக்கத்தைத் தருவதான ஒரு சொல்லோடு பொருத்தி அதற்கு விளக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தவிர பெருமுக்கல் கிறல் உருவங்கள் ஹிரோகிளிப்பும் அல்ல அவை எகிப்திய ஹிரோகிளிப்பிற்கு முன்னோடியும் இல்லை என்பது தெளிவு. அந்த மயக்கத்தில் உண்மையில் எழுத்துக்கள்கூடக் குறியீடு களாக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.[9]

ஆக பெருமுக்கல் கிறல் வரைவுகள் ஹிரோகிளிப் இல்லை என்று கொண்டு அடுத்த கால கட்டத்தில் அதனைப் பொறுத்திப் பார்ப்போம்.

6. Maurice Pope, **The Story of Decipherment from Egyptian Hieroglyphic to Linear** B, p.203.

7. Leonar Cottrele (ed.), **The Concise Encyclopedia of Archaeology**, Hutchinson of London, 1970, p.172.

8. T.V. Mahalingam, **op cit.**, p.40.

9. A. Thasarathan and B. Kannaiyan, **op cit.**, pp. 137-138.

அதாவது தொல்பழங்கால மாந்தர் தம் காலத்தில் இவை செதுக்கப்பட்டனவா என்ற கருத்திற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளனவா என்று ஆய்வு செய்தல் வேண்டும். இந்தியாவில் தொல்பழங்கால மனிதன் வாழ்விடங்களும் அவன் வரைந்த ஓவியங்களும், பொறிப்புகளும் பல கிடைத்துள்ளன. இந்தத் தொல்பழங்காலம் என்பது நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டுள்ளது. அதே போன்று இந்தியாவிற்குள்ளும் அது சில இடங்களில் பெருங்கற்காலம், வரலாற்றுக்காலம் வரை நீடித்துள்ளது. இந்தியப் பாறை ஓவியங்களும், பொறிப்புகளும் உலோக மற்றும் புதிய கற்காலத்தினைச் சார்ந்தவைகளாகக் கொள்ளலாம். அவை எவ்வித எழுத்துக்களைப் பற்றியும் அறிந்திராத அவ்வக்கால மக்களின் தற்செயலான கைத்திறன் என்று மட்டும் கொள்ள இயலும். ஆகவே இவ்வகை ஓவியங்களும் பொறிப்புகளும் இந்திய எழுத்துக்களின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சிக்கு எவ்வகையிலும் உதவாத நிலையில்[10] பெருமுக்கல் கிறல் வரைவுகளை எழுத்துக்களின் முன்னோடி என்று பாராமல் தொல்பழங்காலப் பாறைப் பொறிப்புக்களாக இருக்கக் கூடுமா என்று சான்றுகளைக் கொண்டு ஒப்புநோக்குவோமானால் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் அக்கால கட்டத்திற்குள்ளும் வரவில்லை என்பது விளங்கும்.

இந்தியாவில் கிடைத்துள்ள ஓவியங்கள் பொறிப்புக்கள் ஆகிய இரண்டனுள் ஓவியங்களே காலத்தால் முற்பட்டவை. அவ்வோவியங்கள் பெருங்கற்காலத்திலும் தொடர்ந்து காணப்படுகின்றன. பாறைப் பொறிப்புகளைப் பொறுத்தவரை ஓவியங்களுக்குப் பிற்பட்டதாகத்தான் கருதப்படுகிறது. இவையும் ஓவியங்கள போன்றே வேட்டைக் காட்சிகளையும், விலங்குகளையும் சித்தரிப்பனவாகவே உள்ளன. பொதுவாகத் தொல்பழங்கால ஓவியம் என்பதையும், அதன் காலத்தையும் வரையறை செய்ய விலங்கினங்களும் வேட்டைக்காட்சிகளுமே துணை நிற்கின்றன. விலங்குகளை வேட்டையாடும் காட்சிகள் முதல் நிலையாகவும், அவற்றைப் பழக்கி அதன்மேல்

10. T.V. Mahalingam, **op cit.**, p.41.

அமர்ந்துள்ளமை இரண்டாம் நிலையாகவும் கொள்ளலாம். இதற்கும் முந்திய கால நிலை ஒன்று உண்டு. அதாவது வனவிலங்குகளுடன் விலங்குகளைப் போல் வாழ்ந்த காட்டுமிராண்டி நிலை கொண்ட தொல்பழங்கால மனிதனின் படைப்புகள். இந்த நிலை ஓவியங்கள் இந்தியாவில் அதிகம் காணப்படவில்லை.[11] ஓவியங்களுக்கு உள்ள இந்த அடிப்படையில்தான் பாறைப் பொறிப்புகளும் காணப் படுகின்றன. மிகப் பழமையான பாறைப் பொறிப்பு காஷ்மீரிலுள்ள பூர்ஜஹாம்[12] என்ற இடத்தில் கிடைத்துள்ளது. இவை தவிர பெல்காம் மாவட்டம் கொம்பிகுட்ட (Kombigudda) மலையிலும், மைசூர் மாநிலத்திலுள்ள சில்டதுர்க் என்ற இடத்திலும், பெல்லாரிக்கு அருகிலுள்ள குப்பகல்லு (Kuppagallu) என்ற இடத்திலும் கிடைத்துள்ளன. மேற்குறிப்பிட்ட இடங்களிலுள்ள உருவங்கள் அனைத்துமே விலங்குகள் மற்றும் விலங்குகளை வேட்டையாடும் மனித உருவங்களாகவே உள்ளன. மேலும் இப்பாறை வரைவுகள் உள்ள இடங்களிலெல்லாம் புதிய கற்கால மனிதன் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்களும் கிடைத்துள்ளன. ஆக இவையனைத்தும் தொல்பழங்கால மனிதனின் கால எல்லைக்குள் அடங்குகின்றன.

இந்தப் பின்னணியில் பெருமுக்கல் உருவங்களைப் பார்த்தோமானால் அவை தொல் பழங்கால மனிதனின் கால எல்லைக் கோட்டிற்குள் அடங்காது எனக் கருதலாம். அதற்குக் காரணமாக மூன்றினைத் தொகுத்துக் கூறலாம்.

(1) பெருமுக்கல் கீறல் உருவங்கள் எவையுமே விலங்குகளை வேட்டையாடுவதாகவோ தனித்த விலங்குகளாகவோ காட்டப்படவில்லை.

(2) தொல்பழங்காலச் சார்நிலை எச்சங்கள் (Associate finding) எவையும் இங்கே கிடைக்கவில்லை.

---

11. இரா. பவுன்துரை, தமிழகப் பாறை ஓவியங்கள், சேகர் பதிப்பகம், 1986, ப. 57-59.

12. H.D. Sankalia, **Pre History of India** , Munchiram Manoharlal Publishers Pvt. Ltd., 1977, p. 64.

(3) செதுக்கப்பட்ட உருவங்களின் சிற்ப அமைதி குறிப்பாக விலங்கின் மேல் உள்ள பல்லக்கும், நின்ற மனிதனின் இடையில் காட்டப்பட்டுள்ள X குறி போன்ற ஓர் அணியும் காலத்தால் பிற்பட்ட நிலையைத் தெளிவுறுத்துகிறது. இன்னும் இப்பாறை வரைவுகளின் செதுக்குத் திறனும் (அதாவது ஆழமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ள நிலை) கூட அதன் காலத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளுவதாகவே உள்ளன.

ஆக இரண்டாவது கால எல்லைக்குள்ளும் வராத காரணத்தால் மூன்றாவது காலகட்டத்தில் அதாவது வரலாற்றுக் காலத்தோடு இணைத்துப் பார்த்தோமானால் தெளிவு கிடைக்கிறது.

முன்னர் குறிப்பிட்டது போல இந்த வரைவுத் தொகுப்பில் "பொந்சரன்" என்ற வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. இவ்வெழுத்துக்களின் செதுக்கு முறையும் உருவங்களின் செதுக்கு முறையும் ஒன்றாக இருப்பதால் இவை இரண்டையும் சமகாலமாகக் கருதலாம். அடுத்து சங்கப் புலவர் ஒருவர் "முக்கல் ஆசான்" என்று வழங்கப்படுகிறார். புலவரின் பெயருக்கு முன் உள்ள முக்கல் இவ்வூர் என்று கருதப்படுவதாலும், வரலாற்றுக் காலந் தொடங்கி நமக்குச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன என்ற நிலையிலும், கல்வெட்டின் எழுத்து வளர்ச்சி நிலையிலும் உருவங்களின் சிற்ப அமைதியாலும் பெருமுக்கல் உருவங்களை கி.பி.6-7 ஆம் நூற்றாண்டின் சமகாலமாகவோ அல்லது அதற்கு சற்று முன் பின்னாகவோ கருதலாம்.

11. சங்க கால வேளிர்

வ.குருநாதன், *தஞ்சாவூர்*

தமிழக வேளிர்

தமிழக வரலாற்றில் சங்க காலத்தில் சேர, பாண்டிய, சோழர்களென்ற முடியுடை மூவேந்தர்களை அடுத்த நிலையில் மொழியப் பெறுகின்ற சிறப்பிற்குரியோர் வேளிர்களாவா.

"பணைகெழு வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்று மொழிந்து" (பதிற்று. 30)

"வெல்போர் வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து" (பதிற்று. 49)

"வேந்தரும் வேளிரும் பின்வந்து பணிய" (பதிற்று .88)

"பதினொரு வேளிரோடு வேந்தர் சாய" (அகம். 246)

'இருபெரு வேந்தரொடு வேளிர் சாய" (மதுரைக்.55)

என்றெல்லாம் சங்க இலக்கியங்களில் வேந்தரோடே வேளிர் உடன்படுத்திக் கூறப்பெறல் காண்கிறோம்.

வேளிர் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த குடிமரபினர். 'தொன்முதிர் வேளிர்' (அகம். 258)எனவும், 'தொன்று முதிர் வேளிர்' (நற்.280) எனவும் கூறப்படுகின்ற இவருடைய குடிமரபின் தொன்மையை "நாற்பத்தொன்பது வழிமுறை வந்த வேளிர்" (புறம். 201) என்ற தொடர் மேலும் உறுதிப் படுத்துகின்றது.

"பதினொரு வேளிர்" (அகம். 246)" ஈரெழு வேளிர்" (அகம் 135) என வருகின்ற எண்ணுத் தொடர்களால் பண்டைத் தமிழகத்தே பல்கியிருந்த வேளிர் குடிமகளின் பன்மையும் விளங்கும்.

வரலாற்று மரபு

இவ்வேளிருடைய வழிமுறை வரலாறு குறித்துக் காண்கையில் வேளிர் குடிவழிகளுள் ஒருவழிவந்த இருங்கோ வேளைப் பாடிய கபிலரின் புறப்பாடல (புறம். 201) ஒன்றினால் அவன் முன்னோனான குடிமுதல்வன் வடபால் முனிவனொரு வனின் தடவினுள் தோன்றியவனென்பதும், அம் முதல்வனும் அவன் மரபினரும் துவரையென்னும் நகரையாண்டவரென்பதும்

அவன் மரபிலே நாற்பத்தொன்பதாம் தலைமுறையினனே இருங்கோவேளென்பதும் விளங்குகின்றன. சங்க இலக்கியங்களுள் வேளிர் வரலாற்று மரபு குறித்து இவ்வொரு சான்றே காணப்படுகின்றது.

வந்தேறிய வடவரா?

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை வரைந்த நச்சினார்க்கினியரின் சிறப்புப் பாயிரவுரையும் மற்றொரு நூற்பாவுரையும் (பொருள். 32) இவ்வேளிர் பலருடைய வரலாற்றையும் பொதுவாக வேறொரு முறையில் குறித்துக் காட்டுகின்றது.

> *"தேவரெல்லாம் கூடி, 'யாம் சேரவிருத்தலின் மேருத்தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தற்குரியவர்' என்று அவரை வேண்டிக் கொள்ள, அவரும் தென்திசைக்கண் போதுகின்றவர்........ துவராப்பதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்குடி வேளிர் உள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையும் கொண்டு போந்து, காடு கெடுத்து நாடாக்கி,..... பொதியிலின்கண் இருந்தனர்" (தொல். சிறப்புப் பாயிரவுரை).*

> *"இது மலையமாதவன் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியருடன் கொணர்ந்த பதினெண்வகைக் குடிப்பிறந்த வேளிர்க்கும் வேந்தன் தொழில் உரித்தென்கின்றது" (தொல்.பொருள்.நூ. 32 உரை)*

என்பன வேளிர் வரலாறு குறித்த நச்சினார்க்கினியரின் உரைப் பகுதிகளாம்.

இச்சான்றுகளைக் கொண்டு, 'வேளிர் வரலாறு' கண்ட மு. இராகவையங்கார் தமிழகத்து வேளிரெல்லாரும் வடநாட்டுத் துவாரகையிலிருந்து வந்தேறிய குடியினரென்றும், அவரெல்லாம் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலான கண்ணனின் வழியினரென்றும், யாதவரென்றும் பலமுடிபுகளைப் புலப்படுத்துகின்றார். *(வே.வ.பக். 25-26)*

பொருந்தாத புனைந்துரை

இராகவையங்காரின் ஆராய்ச்சி மிக நுண்ணிதே. ஆயினும், அது தமிழக வேளிர் அனைவருடைய வரலாற்றிற்கும்

ஒப்பமுடிந்த ஆராய்ச்சியாகுமா என்பது ஐயத்திற்குரியதே. காரணம் நச்சினார்க்கினியர் காட்டுகின்ற அகத்தியர் வரலாறு முற்றும் நம்பத்தக்கதாயில்லை யென்பதை அவ்வுரைப் பகுதியை ஒருமுறை கற்போரும் உணர்வர். அகத்தியர் தென்திசைக்குப் புறப்பட்டு வருபவர் கங்கையாரிடம் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக் கொண்டும், யமதக்கினியாரிடம் சென்று அவர் மகனார் திரணதூமாக்கினியாரென்ற தொல்காப்பியரை வாங்கிக் கொண்டும், புலத்தியனாரிடம் சென்று அவருடன் பிறந்தாளான உலோபாமுத்திரையாரை மணந்து அங்கேயே இருத்தியும் வந்த வரலாற்றின் இடையேதான் துவராபதியிலிருந்து திருமால் வழியினரான அரசர், வேளிர், அருவாளர்களையும் கொண்டு வந்தாராகக் கூறுகின்றார் நச்சினார்க்கினியர். பின்னும் அவர் அகத்தியனாரும் திரணதூமாக்கினியாரென்ற தொல்காப்பியரும் உலோபாமுத்திரையின் காரணத்தால் மதிநுட்பமின்றி மாறிமாறிச் சபித்துக் கொண்டாராக அருவருக்கத்தக்கதொரு கதையையும் புனைந்துரைப்பார். தென்தமிழ் நாட்டவரான தொல்காப்பியரை வடநாட்டுத் திரணதூமாக்கினியாரென்றும் யமதக்கினிக்கு மைந்தரென்றும் (பரசுராமருக்கு உடன்பிறந்தாரென்றும்) கூறுகின்ற இப்புனைகதை போன்றதே, தமிழகத்து வேளிரைத் துவாரகையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டாராகக் கூறுவதுமாம். இந்தப் புனைகதைக்கு ஏற்புடைய சான்றுகளையெல்லாம் திரட்டி 'வேளிர் வரலாறு' கண்டது இராகவையங்காரின் அருமுயற்சியே யாயினும் அஃது ஐயத்தின்பாற்பட்டே அமைந்துள்ளது.

இனி, இருங்கோவேளின் குடிவழிபற்றிக் கூறிய கபிலரின் பாட்டுப்பகுதி கொண்டு தமிழகத்து வேளிர் அனைவருக்கும் பொதுவரலாறு காண்பதுவும் பொருந்தாதாம். இராகவையங் காரின் கருத்துப்படி வடபால் முனிவனின் தடவினுள் தோன்றியதும் துவரையென்னும் நகரையாண்டதும் வேளிர் அனைவருடைய முன்னோருக்கும் பொதுவாயினும் நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை (தலைமுறை) வருதல் எல்லோருக்கும் ஒத்ததென்பது ஒவ்வாது. இருங்கோவேள் தன்குடியில் நாற்பத் தொன்பதாவது தலைமுறையினனென்றால் அவனையொத்த

வேளிர் அனைவருமே அவரவர் குடிகளுள் அதே நாற்பத்தொன்பதாவது தலைமுறையினராக இருத்தலென்பது இயலாதன்றோ!

பதினெண் குடிகளா?

இனி, இவ்வேளிர் குடிகள் பதினெட்டெனக் கொண்டு பதினெண்குடி வேளிரெனத் தொகையிட்டுக் குறிக்குமொரு வழக்கையும் காண்கிறோம். ஆயின், சங்க இலக்கியங்களில் எங்கும் இத்தொகைக் குறிப்புத் தோன்றவில்லை. மேற்கண்ட நச்சினார்க்கினியருரையிலேயே காணப்படுகிறது. வேளிர் அனைவரையும் கண்ணன் வழியினரெனக் கொண்ட கருத்திற்கேற்ப, அக்கண்ணன் குலத்தோரான யாதவர் பதினெண்குடியினராகலின் வேளிரும் பதினெண்குடியினரென்ற ஒப்பீட்டுப் புனைந்துரை உருவாயிற்று என்னலாம். அம்முறையில் தமிழக வேளிர் குடிகளைப் பதினெட்டாக எண்ணிக் காண்பதற்கு எத்துணையும் இசைவில்லை.

சங்க இலக்கியங்களில், 'பதினொரு வேளிர்' (அகம். 246) 'ஈரெழு வேளிர்' (அகம். 135) என்று ஈரிடங்களில் மட்டுமே இவர்கள் எண்ணிடப் பெறுகின்றனர். எனினும் அவ்விடங்களில் அவ்வெண்ணிக்கை வேளிர் குடிகளின் முற்றெண்ணிக்கையாக மொழியப் பெறவில்லையென்பதும் காணத்தகும்.

சங்க கால வேளிர்

சங்க காலத் தமிழகத்தில் ஆட்சிபுரிந்த வேளிர்களாய் அறியவருவோர் இருபதின்மர். ஆட்சியிடங்களை அறிந்த அளவில் அவர்களுள் சேரநாட்டு வேளிர் எழுவர்; பாண்டிய நாட்டு வேளிர் நால்வர்; சோழநாட்டு வேளிர் ஒன்பதின்மர். இந்த அடைவிலே அவர்களையும் அவர்களின் ஆட்சியிடங்கள் வரலாறுகளையும் கட்டுரையளவுக்குச் சுருக்கமாகக் காணலாம்.

சேரநாட்டு வேளிர்

சேரநாட்டு வேளிர் எழுவரையும் அவர்களின் ஆட்சியிடங்களைத் தெற்கு வடக்காகக் கண்டு : 1.நெடுவேளாவி, 2.

வேளாவிக்கோமான் பதுமன், 3. வையாவிக்கோப் பெரும் பேகன், 4. நன்னன் வேண்மான், 5. வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன், 6. வெளிமான், 7. எருமையூரன் என வரிசைப் படுத்தலாம்.

ஆவியர் மூவர்

அவருள் நெடுவேளாவி, வேளாவிக்கோப் பதுமன், வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் ஆகிய வேளிர் மூவரும் ஆவியர் குடியினர். இக்காலப் பழநி மலையாகிய பொதினிமலையும் அதனைச் சூழ்ந்த நாடும் பண்டைக் காலத்தே இவர்களின் ஆளுகைக்குள் அமைந்திருந்தன. வேள்மரபைச் சார்ந்த ஆவிக்கோ வேளாவிக்கோ; ஆவியர்க்குரிய நன்குடி ஆவிநன்குடி; அதுவே இன்றைய திருவாவிநன்குடி.

வேளாவியர் குடியுள் இன்று அறியப்படுமளவில் முதல்வனாக வருகின்ற நெடுவேளாவி தனக்குரிய பொதினி மலையோடே சார்த்தப்பெற்று அகப்பாடல்கள் இரண்டிலே (அகம். 1, 61) மாமூலனாரால் பாடப்பெற்றுள்ளான். அவற்றுள் முதற்பாடலால், இவன் முருகனையொத்த நல்ல போராற்றல் வாய்க்கப் பெற்றவனென்றும் ஏனையோரால் அஞ்சத் தக்க குதிரைப்படையுடைய மழவரைப் போரிலே வென்றோட்டியவ னென்றும் அறிகிறோம்.

நெடுவேளாவிக்குப் பின்னோனாய் அறிய வருபவன் வேளாவிக்கோமான் பதுமன். இவன் மகளிர் இருவருள் ஒருத்தியை இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் மற்றொருத் தியைச் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனும் மணந்து மக்களைப் பெற்றனராகப் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங்கள் (4, 6, 8) பகர்கின்றன. ஆதலால் இவனை அவ்விருபெருஞ் சேரவேந்தர்க்கும் மாமனென்று மதிக்கலாம். வஞ்சிமாநகர்ப் புறத்தே வேளாவிக்கோ மாளிகையென்று இவன் பெயரோடே விருந்தினர் மாளிகையொன்று இருந்ததாகவும் சேரன் செங்குட்டுவன் இமையப் படையெடுப்பிலே வென்று, கல்சுமத்திக் கொண்டு வந்த கனகவிசயரை இந்த மாளிகையில் தங்கவைத்தானென்றும் சிலப்பதிகாரத்தால் (28: 195-198) அறிகிறோம். புறநானூற்றுப்

பாடலொன்றின் (13) கீழ்ே வேண்மாடமெனக் குறிக்கப் பெற்றுக் காணப்படுவதும் இதுவேயெனலாம்.

வேளாவிக்கோப் பதுமனுக்குப் பின் வள்ளலெழுவருள் ஒருவனாய் வருபவன் வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன். பரணர் (புறம். 141, 142, 144, 145) கபிலர் (புறம். 143), அரிசில் கிழார் (புறம். 146) பெருங்குன்றூர்கிழார் (புறம். 147) பெருஞ்சித்திரனார் (புறம். 158) இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் (சிறுபாண். 84-87) ஆகிய புலவர் பலராலும் பாடப்பெற்ற சிறப்புக்குரியோன் இவன். ஆயினும், அப்பாடல்களில் இவன் மயிலுக்குப் போர்வையளித்தது முதலான வண்மைச் செயல்களும் மனைவியாகிய கண்ணகியைத் துறந்து மற்றொருத்தியோடு முல்லைவேலி நல்லூரில் தங்கி யிருந்தது போலும் வாழ்க்கைச் செயல்களும் தவிர, இவனுடைய அரசியல் வரலாற்றுச் செய்திகளாக எவையும் அறியவரவில்லை.

நன்னன் வேண்மான்

சேரநாட்டு வேளிருள் அடுத்து வருகின்ற நன்னன் வேண்மான், மேல் கடற் கரையதாகிய வியலூரில் இருந்தாண்டவன். இவன் வண்மையையும் இவனுடைய வியலூர் வளத்தையும் மாமூலனாரின் அகப்பாடலொன்றினால் (அகம். 97) நன்கறியலாம். வயலை வேலி வியலூரென்று கடற்கரைச் சார்பு விளங்க அவரால் புனையப் பெறுகின்ற இவனூரை அதேமுறையில் 'சிறுகுரல் நெய்தல் வியலூர்' எனப் பதிற்றுப் பத்தின் பதிகமும் (5), சிலப்பதிகாரமும் (28:115) பாடுகின்றன. மிளகுக் கொடிகள் வளர்ந்த மலைப்பக்கத்தே துயிலும் யானை களையுடையதும் நெய்தற்பூக்களையுடையதுமான வியலூர் என்ற சிலப்பதிகார (28:114–115) விளக்கத்தினால் இவ்வூரின் மலைச் சார்போடே கூடிய கடற்கரைச் சார்பு விளங்கும். இவ்வூர், சேரன் செங்குட்டுவனால் அழிக்கப்பட்டதாகப் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகத்தினால் அறிய வருதலால், இவ்வியலூர் வேண்மான் நன்னன் சேரர்க்குப் பகைவனென்பதும் புலனாம். ஆகவே, சேரவேந்தருள் செங்குட்டுவனுக்குத் தமையனான களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலுக்கும் பகைவனாய், அவனொடு

தொடர்ந்து போருடற்றி முடிவிலே அவனால் அழிக்கப் பட்டவனாகப் பதிற்றுப்பத்தினால் (பா.40 பதி. 4) அறியவரும் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனே இந் நன்னன் வேண்மா னென்றும் காணலாம்.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் தனக்குப் பழைய மரபிலே உரிமைச் சிறப்புடையதாய், இடையிலே நன்னனால் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டிருந்த பூழி நாட்டின் மேல் படையெடுத்து அதனை முதலில் மீட்டுக் கொண்டு, தொடர்ந்து நன்னனின் நிலைத்த போராற்றலை அழித்து (கொன்று) இவனது காவல்மரமான வாகையையும் அடியோடே வெட்டினானென்பது பதிற்றுப்பத்து பகரும் செய்தியாகும். நன்னனின் இவ் வாகைமரம் இருந்த இடம் வாகைப் பெருந்துறையென்பதும், அது நார்முடிச் சேரலின் நாட்டிற்கு மேற்கேயிருந்ததென்பதும் அங்கேதான் நன்னன் இறுதிப்போர் இயற்றி மடிந்தானென்பதும் அப்போரில் இவனைக் கொன்று வெற்றி பெற்ற நார்முடிச் சேரல் முன்னர் இவனிடத்தே தான் இழந்திருந்த நாடொன்றை மீட்டுக் கொண்டானென்பதும் கல்லாடனாரின் அகப்பாட லொன்றினாலும் (அகம். 199) அறிய வருகின்றது. கடம்பின் பெருவாயிலென்பது இவனுக்குரிய மற்றோர் ஊராகலாம்.

வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன்

'வானவரம்பன் வெளியம்' (அகம். 309) எனச் சேரமானுக் குரியதாக வெளியமென்பதோர் ஊரை மாமூலனாரின் பாடலொன்றில் அறிகிறோம். இந்த வெளியமென்னும் ஊரையாண்ட வேண்மானே வெளியன் வேண்மானென்று உணரலாம்.

இனி, வெளியன் வேண்மாள் நல்லினியென்பவளை உதியஞ்சேரலின் மனைவியாகவும் இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேர லாதனுக்குத் தாயாகவும் காண்கிறோம். (பதிற்று.பதி.2)'வேள்மகன்' என்ற சொல் வேண்மானென வருதல் போல, 'வேள்மகள்' என்ற சொல் வேண்மாளென வந்துள்ளது. ஆதலின், அந்த நல்லினியென்பாள் இந்த வெளியன்வேள் குடிப்பிறந்த

பெண்ணென்பது புலனாம். ஆகவே, சேரமரபினர் மகட்கொடை நேரும் மாண்பமைந்த குடியாக இவ்வெளியன் வேள்குடியை எண்ணலாம்.

வானவரம்பன் வெளியமெனச் சேரனுக்கு உரிமை யுடையதாகக் கூறப்படுவதனால் இவ்வூரைச் சேரநாட்டுப் பேரெல்லைக்குட் பட்டதாகவும், 'வெளியத்தன்ன நம் மாணலம்' எனத் தலைவியின் பெண்மைப் பொலிவிற்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதனால், இவ்வூர் அக்காலத்தே செல்வச் செழிப்போடு சிறந்து திகழ்ந்ததாகவும் கருதலாம். சேரநாட்டுப் பேரெல்லைக் குட்பட்ட இவ்வெளியம் அந்நாட்டின் வடபால் அமைந் திருந்தமை, பின்வரும் ஆய் எயினன் வரலாற்றினால் தெளிவாகும்.

வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன் பரணராலும் (அகம். 142, 148, 181, 208, 396) படைமங்க மன்னியாராலும் (புறம். 351) பாடப் பெற்றவன். இவனுக்கே அதிகனென்ற பெயரும் பரணர் பாடலால் (அகம். 142) அறிய வருகின்றது. இவன் சிறந்த வண்மையாளன் (அகம். 208). தன்னைப் பாடும் பாணர்க் கேயன்றிப் பாடாத பறவைகளுக்கும் பாதுகாவலனாய் அவற்றை வளர்த்து வந்தவன் (அகம்.142).

இந்த ஆய் எயினன் காலத்தில் கொண்கான நாட்டினை ஏழில் மலை சார்ந்த பாழிக்கோட்டையிலிருந்து ஆண்ட பாரத்துத் தலைவன் நன்னன் புன்னாட்டின் மீது படையெடுத்தான் (அகம். 396), நன்னனுக்கு நண்பனாயும் அவனது நகரமான பாரத்தைக் காக்கும் பாதுகாவலனாயும் விளங்கிய மிஞிலியென்பவனே (நற். 265) இப் படையெடுப்பிற்குத் தலைவனாய் எழுந்தான். அதனையறிந்த நிலையில் அவனையெதிர்க்கும் ஆற்றலின்றி அஞ்சிய புன்னாட்டு மன்னனுக்கு ஆருயிர் நண்பனென்ற முறையில், அவனை அஞ்சேலென்று அமர்த்திய ஆய் எயினன், வெள்ளம் போலும் தன்படையுடனே (அகம்.142) சென்று பாழியையடுத்த பறந்தலையில் வெளியிடத்தில் (அகம். 208) தானே முன்னின்று மிஞிலியைத் தாக்கினான் (அகம்.396) மிஞிலியும் அரண்கள் பலவற்றை அழித்து வென்ற பெரும்படையோடே

எயினனை எதிர்த்தான். (அகம். 181) ன் மிகக் கடுமையாக நடந்த அப்போரினிடையே மிஞிலியின் வாள்வாய்ப்பட்டு எயினன் வீழ்ந்தானாக, அவனது உடலின் மேல் வெயில் படாதவாறு, அவனால் முன்னர்க் காக்கப்பட்ட பறவைகளெல்லாம் கூடித் தம் இறகுகளைக் கோலி நிழலிட்டு வருந்தின. அந்நிலையில் பகைமறந்து இவனை அருளிக் காணவேண்டிய நன்னன், இவனிடத்து வைத்த பகையும் சினமும் மாறாதவனாய் இவனைக் காணாதே மறைந்திருந்தான். இவன் வீழ்ச்சியையறிந்து இவனுடைய உரிமை மகளிர் பலரும் போர்க்களம் வந்து பெருந்துயருற்றுத் தம் மாலைகளைப் பிய்த்தெறிந்து புலம்பினராக, அப்பூசல் கண்ட அகுதையென்பான் அவர்களை ஆற்றித் துயர்களைந்தான் (அகம். 208) என்று அறிகிறோம்.

இவ்வாறு, அஞ்சலென்று தானுரைத்த அபய மொழிக் காகத் தன்னுயிரையே கொடுத்த உயர்ந்தோனாக இவ் வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினனின் வரலாற்றைப் பரணர் பாடல்கள் பலவும் பறைசாற்றுகின்றன.

வெளிமான்

வெளிமான், இளவெளிமான் என்ற உடன்பிறப்பாளர் இருவர் புறநானூற்றில் பெருஞ்சித்திரனாரால் முறையே புகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் பாடப்பெற்றுள்ளனர். (புறம். 162, 237-238) இந்த வெளிமானுடைய ஊர் எதுவென்று தெளிவுறத் தெரியவில்லை. வெளிமான் என்ற பெயரிலுள்ள மானென்னும் விகுதி மன்னனென்று பொருள் படுவதாகலின் வெளியென்னும் பகுதி ஊரைக் குறித்ததாகலாம். ஆயின், வெளியெனப் பெயர்பெற்ற ஊரும் சங்க இலக்கியங்களில் விளங்கவில்லை. மற்று, வெளியமென்ற ஊரையும் அதனடியாய் வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன், வெளியன் வேண்மாள் நல்லினி என்ற பெயர்களையும் மேலே கண்டோம். ஆதலால் அவ்வெளியமென்ற ஊர்ப்பெயரே விகுதி கெட்டு வெளியென்ற மட்டில் நின்று வெளிமானென்னும் பெயர்க்குப் பகுதியாயிருத்தலும் கூடும். இஃது ஆய்விற்குரியது.

வெளிமான் சங்ககாலத்திலேயே கடையெழு வள்ளல்களுக்குப் பிற்பட்டுக் குமணன் காலத்தில் கோலோச்சியிருந்தவன். குமணனைப் பாடிய பெருஞ்சித்திரனாரே இவனையும் பாடியுள்ளமையால் இது விளங்கும்.

வெளிமானுடைய அரசியல் வரலாறாக எதனையும் அறிய இயலவில்லை.

எருமையூரன்

தமிழகத்துப் படைகள் தலைமயங்கிப் பொருத தலையாலங்கானத்துப் போரிலே, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனால் இருபெருவேந்தரோடு ஒருசேரக் கொன்றொழிக்கப் பட்ட ஐம்பெரு வேளிருள் ஒருவனாய் அறிய வருபவன் எருமையூரன் (அகம். 36). இவனை, 'நாரறி நறவின் எருமையூரன்' என்ற மட்டில் அங்கே குறிப்பிட்டு அறிவிக்கும் நக்கீரர் தாமே பிறிதோர் அகப்பாடலில், 'நேரா வன் தோள் வடுகர் பெருமகன், பேரிசை எருமை நன்னாட்டுள்ளதை அயிரியாறு" (அகம். 253) என்று இவனையும் இவனாட்டில் ஓடுகின்ற ஆற்றையும் குறித்துப் பாடுவார். இதில் இவன் பெயர் 'எருமை' என்று மட்டும் வந்துள்ளது: 'எருமை நன்னாடு' என்று இவன் பெயரால் அமைந்த நாடு குடநாடாமென்பதை, 'நுண்பூண் எருமைக் குடநாடு' (அகம். 115) எனவரும் மாமூலனாரின் மற்றோர் அகப்பாடலால் அறியலாம். குடநாடு சேரநாட்டின் வடபால் அமைந்தது. அஃது எருமையென்ற இவன் பெயரால் தானும் எருமை நாடாகிப் பிற்காலத்தே கருநாடகமாயிற்று எனக் காணலாம்.

12. பல்லவர் கால ஆனாங்கூர்

கோ. முத்துசாமி, சென்னை

விழுப்புரத்திலிருந்து பின்னத்தூருக்குச் செல்லும் சாலையில் தென்கிழக்கே 6 கி.மீ தொலைவில் ஆனாங்கூர் அமைந்துள்ளது. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த பல்லவ மன்னன் தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் காலம் தொட்டு ஆனாங்கூர் என்னும் இவ்வூர் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருந்தமை இவ்வூர் வாய்க்கால் கரையின் அருகில் உள்ள பலகைக் கல்லில் கிடைத்த நந்தி போத்தரையனின் 12 ஆவது ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டு மூலம் அறியலாம். அதில் இவ்வூர் இறைவனின் பெயர் "மகாதேவர்" என்றும், ஊரின் பெயர் 'ஆனாங்கூர்' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, இவ்வூரில் தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் காலத்திலேயே ஒரு சிவன் கோயில் இருந்தமையும் ஏதோ காரணத்தால் அப்பல்லவர் காலக் கோயில் அழிந்து விட்டதையும் உணர முடிகிறது.

அகத்தீசுவரர் கோயில்

தற்போது இடிந்த நிலையில் காணப்படும் அகத்தீசுவரர் கோயில், சோழ மன்னன் முதலாம் குலோத்துங்கனால் கட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். கோயிலில் கிடைக்கும் கல்வெட்டில் பழமையானது இம்மன்னனுடையதே ஆகும். எனவே இடியுண்ட பல்லவர் காலக் கோயில் இம்மன்னன் காலத்தில் புதுப்பிக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. சோழர் காலக் கல்வெட்டில் இவ்வூர் இறைவன் பெயர் "ஆனாங்கூர் உடையார்" என்று உள்ளது. ஆனாங்கூர், பனையூர் நாட்டில் அடங்கிய ஒரு ஊர் என்பது மற்றொரு கல்வெட்டால் அறியலாம். ஆனால் தற்போது வழங்கப்படும் அகத்தீசுவரர் என்ற பெயர் எப்போது ஏற்பட்டது என்பதற்குச் சரியான ஆதாரம் கிடைக்கவில்லை.

பல்லவர் சிற்பங்கள்

முருகன் பவனிக் காட்சி

கோயிலுக்கு வடக்கில் 50 மீட்டர் தூரத்தில் தனிப் பலகைக் கல்லில் 6–7 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த முருகன் சிற்பம் யானை மீது அமர்ந்து பவனி வரும் நிலையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. தலையில் ஜடா மகுடமும் வலது முன் கை யானைமீது வைத்தும் வலது பின் கையில் அங்குசமும் இடது முன் கை இடுப்பிலும் இடது பின்கை அக்க மாலையுடனும் வயிற்றில் உதர பந்தமும் மார்பில் தடித்த நூலுடன் காணப்படுகின்றன. யானையின் காதுகள் அகன்றும் வலது தந்தம் ஒடிந்தும், இடது தந்தம் நன்றாகவும் உள்ளது. துதிக்கையின் நுனியில் கரும்பு ஒன்றைப் பிடித்துள்ளது. தோற்றத்தில் இது இந்திரன் போலக் காணப் படினும் முருகன் சிற்பம் என்றே கூறலாம்.

தாய்மார் எழுவர் சிற்பங்கள்

முருகன் சிற்பத்தின் கிழக்கே 50 மீட்டர் தொலைவில் ஒரு பலகைக் கல்லில் தாய்மார் எழுவர் சிற்பம் வடிக்கப்பட்டு வழிபாட்டில் உள்ளது. எழுவரில் ஐவரின் உருவங்கள் தான் உள்ளன. இச்சிற்பமும் ஒவ்வொன்றும் இடது காலைத் தொங்க விட்டு வலது காலை மடித்து அமர்ந்து தமக்குரிய ஆயுதங்களுடன் உள்ளன.

கஜலட்சுமி

தாய்மார் எழுவரின் சிற்பத்தின் அருகில் தாமரைப் பீடத்தின் மீது அமர்ந்த நிலையில் இரு கைகளிலும் மலர் ஏந்திய நிலையில் கஜலட்சுமி உள்ளது. தேவியின் வலப்புறம் யானை ஒன்று சாமரம் வீசுகிறது. இடது பக்கம் ஒரு யானை தேவிக்கு வெண் கொற்றக் குடை பிடித்துள்ளது. தாமரைப் பீடத்தின் அடியில் வலப்பக்கத்தில் ஒரு குள்ள பூதம் மலர்க்கூடை ஏந்தி நிற்கிறது. இடது பக்கத்தில் மற்றொரு பூதகணம் பழக்கூடையை ஏந்தி நிற்கிறது. இச்சிற்பமும் பல்லவர் கலைத் திறனுக்கோர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

சண்டேசுவரர் சிற்பம்

அகத்தீசுவரர் கோயிலின் முன்பாக உள்ள சந்நிதியில் சண்டேசுவரரின் சிற்பம் காணப்படுகிறது. வலது காலை மடித்து இடது காலை ஊன்றிய நிலையில் அமர்ந்துள்ளார். வலது கையில கதையும் இடது கையை இடுப்பிலும் வைத்துள்ளார். தலையில் ஜடா பாரமும் காதுகளில் குண்டலமும் இடையில் குறுவாளும் காணப்படுகின்றன. கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படும் இச்சண்டேசுவரர் சிற்பமும் பழமையானதே.

மகிஷாசுர மர்த்தினி

ஆனாங்கூரின் பெரிய ஏரிக் கரையில், இரயில் பாதையையொட்டி ஸ்ரீ மகாமாரியம்மன் என்ற பெயரில் சிறு கோயில் தற்காலத்தில் கட்டி அதனுள் வழிபாட்டில், இத்தேவியை அமைத்து வழிபடுகின்றனர். எட்டுக் கைகளுடன் காணப்படும் தேவி எருமைத் தலையின் மீது கம்பீரமாக நிற்கிறாள். காலுக்குக் கீழே இடப்பக்கம் கொற்றவைக்கு பயந்து சாய்ந்த நிலையில் (மகிஷன்) அரக்கனின் உருவம் காணப்படுகிறது. தேவியின் வலது நான்கு கைகளில் முறையே சக்கரம், அம்பு, வாள், வரதமாகவும் இடது பக்கம் முறையே சங்கு, வில், கேடயம் இடுப்பில் வைத்த நிலையிலும் காணப்படுகிறது. தலையில் ஜடா மகுடம் சிறப்பாக உள்ளது.

திருமாலின் நின்ற கோலம்

மகிஷாசுர மர்த்தினியின் அருகில், திருமால் நின்ற கோலத்தில் காட்சி தருகிறார். இச்சிற்பமும் தனிக் கல்லில் அழகாக வடிக்கப் பட்டுள்ளது. தலையில் கிரீட மகுடமும் வலது இரண்டு கைகளில் சக்கரமும் அபயமும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இடது பக்க முன் கையில் சங்கும் பின் கை தொடையில் ஊன்றிய நிலையிலும் காணப்படுகிறார்.

விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள இவ்வூரும் பல்லவர் காலத்தில் மிகவும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கியமை கல்வெட்டாலும், கிடைக்கின்ற சிற்பங்களின் கலை அழகாலும்

பெருமையை நிலை நாட்டுகின்றன. பல்லவர்களுக்குப் பின் சற்றுப் பொலிவிழந்த இவ்வூரை சோழர்கள் காலத்தில் மீண்டும் சிறப்புறச் செய்து கோயிலை புதுப்பித்துக் கட்டி உள்ளனர். ஆனால் பிற்காலத்தில் கோயில் மீண்டும் இடிபட்டுப் போயிற்று. எனினும் தொன்மை வரலாற்றிலும் பல்லவர் கலைப் பாணியிலும் என்றும் அழியா இடத்தை ஆனாங்கூர் பிடித்து விட்டது என்றே கூறலாம் கீழ்காணும் கல்வெட்டு இக்கட்டுரையுடன் தொடர்புடையதாகும்.

இடம் : ஆனாங்கூர் கரும்படி வாய்க்கால்

காலம் : நந்திவர்மன்

செய்தி : பல்லவ மன்னன் தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மனின் 12 வது ஆட்சியாண்டில் நயதீர பல்லவராயனின் மனைவியாகிய மாரத்தியார் ஆனாங்கூர் இறைவனுக்கு விளக்கெரிக்க 24 கழஞ்சு தானமாக அளித்தாள். அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு தினமும் உழக்கு நெய் அளித்து, கோமாசியர் மகன் திருவடி நாராயண பூதியும் சுத்தவாரய வடுகன் மகன் பீமனும் விளக்கெரிப்பாராயினர்.

1 *ஸ்ரீ தெள்ளாற் றெறிந்த நந்தி போத்த*
2 *ரையர்க்கு யாண்டு பந்நிரண்டாவது நய*
3 *தீரப் பல்லவரையர் தேவியார் மாரத்தி*
4 *யார் ஆனாங்கூர் மஹா தேவர்க்கு நந்*
5 *தா விளக்கெரிப்பதற்குக் குடுத்த பொ*
6 *ன் இருபத்து நாற் கழஞ்சு இ*
7 *தன் பலிசையால் நாள் வாய்*
8 *உரிய நெய் அட்டிப்பதற்கு அ*
9 *மைந்தோம் கரகச் சோமாசியர் ம*
10 *கன் திருவடி ஏம்ம நாராயணப் பூதி*
11. *சந்மனும் சுத்த வாரய வடுகன் மகன்பீம....*

---

* இக் கல்வெட்டை தெரியப்படுத்திய விழுப்புரம் திரு. ராகவன், ஆனாங்கூர் திரு. பூலோகம் உடையார் ஆகியோருக்கும் நன்றி.

13. அரியலூரில் பல்லவர்காலத் திருமகள் சிற்பம்

இல. தியாகராசன், அரியலூர்

திருச்சி மாவட்டம் அரியலூரில் உள்ள கோதண்ட ராமசுவாமி கோயிலில் மிகவும் பழமை வாய்ந்த பல்லவர் காலத்துத் திருமகள் சிற்பம் ஒன்று உள்ளது. இச்சிற்பம் தசாவதார மண்டபத்தில் வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ளது. 11 அங்குல உயரமும் 5 அங்குல அகலமும் கொண்ட இச்சிற்பம் மிகவும் நுண்ணிய வேலைப்பாடு கொண்டதாக உள்ளது (படம் 2). அழகிய தாமரை மலர் மேல் உட்கார்ந்த நிலையில் திருமகள் உருவம் செதுக்கப் பட்டுள்ளது. தலையில் கரண்ட மகுடமும், கழுத்தில் தாலி, பதக்கமும், காது, கை, மார்பில் அணிமணிகளும் உள்ளன. தலைக்கு மேல் குடையும் உள்ளது. தாமரைப் பீடத்தில் இருபுறமும் சங்குசக்கரம் உள்ளது. இருபக்கத்திலும் இரு பெண்கள் நிற்கின்றனர். தோளின் இருபுறத்திலும் இரண்டு யானைகள் நின்றுகொண்டு தம் துதிக்கைகளால் நீரைப் பொற்குடங்கொண்டு திருமகளின் மேல் பொழிகின்றன.

திருமகளின் கை கால்கள் பந்துபோன்ற வடிவில் உருண்டையாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இலட்சுமிதேவி அலை மகள் என்பதைக் காட்ட கை கால்கள் உயரே எழும்பி சுருண்டு விழும் அலை வடிவில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இலக்குமியைத் தன் மார்பில் தரித்தவனாதலால் திருமாலுக்கு திருமறுமார்பன் என்று பெயர். எனவே இவ்வுருவம் திருமறு என்றும் ஸ்ரீவத்ஸம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. இதுபோன்று தஞ்சைமாவட்டம் ஏனாதியில் செம்பால் வார்க்கப் பட்ட சிலை கிடைத்துள்ளது. கற்சிற்பமாக வடார்க்காடு மாவட்டம் காவேரிப்பாக்கம், செங்கைமாவட்டம் மணிமங்கலம், கூரம் ஆகிய ஊர்களில் கிடைத்துள்ளன.

பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்த இச்சிற்பம் கி.பி. 6-7 ஆம் நூற்றாண்டில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அரியலூர் பெருமாள் கோயிலில் இச்சிற்பம் இருப்பதால் இவ்வூரும் கோயிலும் பல்லவர் காலத்திலேயே சிறப்புடன் விளங்கியது தெரிகிறது. மேலும் இக்கோயிலில் பல்லவர் கலைப்பாணியில் அமைந்த சிங்கமுகத் தூண்களும் உள்ளன. எனவே இங்கு பல்லவர் காலத்துக் கோயில் இருந்தது என அறியலாம். ஆனால் பழைய கோயிலின் கலைக் கூறுகள் பிற்காலத் திருப்பணியினால் மறைந்துபோய் அவற்றின் எச்சங்களாக இச்சிற்பமும் தூண்களும் மட்டுமே உள்ளன. இவை அரியலூர் 1300 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரலாற்றுப் பழமையும் சிறப்பும் உடையதாக இருப்பதை நமக்குக் காட்டும் சான்றுகளாம்.

இப்போதுள்ள கோயில் கி.பி.1635ல் அரியலூர் பாளையக்கார மன்னர் அரசு நிலையிட்ட கிருஷ்ணப்ப மழவராயர் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாகும். இம்மழவராயரின் சிற்பமும் இவரின் மனைவி எறம்மாளின் சிற்பமும் தசாவதார மண்டபத்தூணில் உள்ளது. தமிழகத்தில் வேறு எந்தக் கோயிலிலும் காணமுடியாத ஆறுஅடி உயரமுடைய தசாவதார சிற்பங்கள் இக்கோயிலில்தான் உள்ளன.

14. சிற்பங்களில் காபாலிகர் உருவம்

த.சந்திரகுமார், தஞ்சாவூர்

சிவனை வழிபடும் சைவர்களில் காபாலிகர் எனும் பிரிவினர் தீவிர சிவ வழிபாட்டாளர்கள். அவர்கள் உடலெங்கும் சாம்பலைப் பூசி, கபால மாலை தரித்து பயங்கரத் தோற்றமாகத் தங்களைச் சித்தரித்துக்கொண்டு பிணங்கள் தீயிடப்படும் சுடுகாட்டினையே கோயிலாகக் கருதி வாழ்ந்து, சிவனின் கோர வடிவினை (பைரவரை) வழிபடுவார்கள். தமிழ் இலக்கியங்கள் இவர்களை மேற்கூறிய காரணங்களால் 'சுடலை நோன்பிகள்' எனக் கூறுகின்றன. பிற பிரிவினர்களால் ஒதுக்கப்படும் மது, மாது, அசைவம் போன்றவைகள் இவர்களுக்குப் பிடித்தமானவை. இத்துடன் மட்டும்ன்றி மந்திரம், மாயம் போன்ற தாந்தரிகக் கோட்பாட்டில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர்கள், பெண்களுடன் கொண்ட அதிகப்படியான ஈடுபாட்டால் வாமச்சாரிகள் என்றும் அழைக்கப்படுவது உண்டு. தங்களின் கபால மாலையினை முப்பிரி பூநூலோடு சமன்படுத்தும் இவர்கள் தங்களின் மதுச் சாலைகளை யாகசாலையாகக் கருதுகின்றனர். இவர்களின் வேள்விக் குண்டங்களில் உயிர்களின் குருதியே நெய்யாகிறது. இவர்களின் முரண்பாடான செயல்பாடுகளை மத்தவிலாசப் பிரகசனம் உட்படப் பல இலக்கியங்களில் தரவுகள் காணக்கூடியதாக உள்ளன.

இலக்கியங்களில் இவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் பல காணப்பட்டாலும் கலைப்படைப்புகளில் இவர்களின் 'படிமங்கள் மிக அரிய ஒன்றாகும். இத்தகைய சிறப்புடைய அரிய புடைப்புச் சிற்பம் (2.5X1.3 அடி) ஒன்று வடார்க்காடு மாவட்டம் போளூருக்கு அருகில் சந்தவாசல் எனும் கிராமத்தில் பாழடைந்த சிவன் கோயிலில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலின் கருவறையில் உள்ள சிவலிங்கத்திற்கு நேராகப் பிற இடங்களில் நந்தி அமைந் திருப்பதுபோல், இக் காபாலிகர் படிமம் மிகச் சிறிய இடத்தில் சந்நதிக்குள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பக்தர்கள் சிவனடியார்களை வழிபடுவது போன்று இதனையும் சிவனடியாராகவே கருதி

இன்றைக்கும் இங்கு வழிபடுகின்றனர். மேலே குறிப்பிட்ட விளக்கங்களுக்கு ஆய்வுக்குட்பட்ட இப்படிமத்தின் அமைதி பொருத்தமுடையதாக அமைந்துள்ளது.

தலையில் சிவலிங்கத்தைத் தாங்கி ஓடும் நிலையில் அமைந்துள்ள இப் படிமத்தின் காதில் குண்டலமும், முகத்தில் மீசையும் காணப்படுகிறது. வலது கை ஓர் அகண்ட கத்தியையும், இடது கை முயலையும் (வெட்டப்படுவதற்காக) தாங்கி உள்ளது. கழுத்தில் கபால மாலையும், வீரத்தின் அடையாளமாக சன்ன வீரமும் காணப்படுகிறது. இடுப்பில் நீண்ட அரிவாள் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. அரை நிர்வாண நிலையில் உள்ள இதன் இடுப்பில் மிக மெல்லிய ஆடை காணப்பட்டாலும் இதன் ஆண்குறி வெளியில் தோற்றமளிப்பதுபோல் உள்ளது. தலைக்குப் பின்புறம் நீண்ட சடைப் பின்னல்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. முழு அமைப் பினையும், வடிவமைக்கப்பட்ட பாங்கினையும் கூர்ந்து நோக்கும் போது இது 15 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த படிமம் போல் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்று கருதலாம்.

காபாலிகர்களிடையே வைதீகம், மற்றும் வைதிகம் சாராத பிரிவினர் என இரு பிரிவினர் உள்ளனர். இதில் வைதிகம் சார்ந்த பிரிவினர் உயிர்ப்பலி போன்ற செயல்பாடுகளை பாவமாகக் கருதி புறந் தள்ளியவர்கள். வேதம் சாராத பிரிவினர் இக் கட்டுரையில் முன்பு கூறப்பட்ட மாது, மாமிசம் போன்ற அனைத்து செயல்பாடுகளும் உள்ளடக்கிய பக்தி நெறியினர். இப்படிமத்தின் வடி வ்மைப்பு வைதிகம் சாராத வகையைச் சார்ந்த ஒன்று என்று கருதலாம். இவர்கள் உயிர்ப் பலியினைத் தருவதால் இவர்களை லிங்காயத் துகள் அல்லது வீர சைவர்கள் என்றும் ஏற்க முடியாது.

15 அளற்றுநாட்டுக் குளத்தூர்

வெ. வேதாசலம், மதுரை

பாண்டிநாட்டின் பண்டைய உள்நாட்டுப் பிரிவுகளுள் ஒன்றான அளற்றுநாடு என்ற நாட்டுப்பகுதி காமராசர் மாவட்டத்தில் அருப்புக்கோட்டை வட்டத்தின் தென்கிழக்குப் பகுதியையும், பசும்பொன்தேவர் திருமகனார் மாவட்டத்துக் கமுதி வட்டத்தில் ஒருபகுதியையும் சார்ந்த ஊர்ப்பகுதிகளைக் கொண்டதாகும்.

இவ்வளற்றுநாட்டில் இருந்த ஊர்களாக கலிசல்மங்கலம்[1], பாலைக்குறிச்சி[2], அள்ளம்[3], பல்லெறிச்சில் என்ற சில ஊர்கள் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவற்றில் குளத்தூரும் ஒன்றாகும்[4]. இவ்வூர் இன்று அருப்புக்கோட்டையிலிருந்து பெருநாழி செல்லும் வழியில் பரளச்சி என்ற ஊருக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளது. ஆனால் இன்று தொப்பலாக்கரை என்ற பெயரில் விளங்குகின்றது. இவ்வூர் முதல் இராசராசனின் காலத்தில் அவனது 'சனநாதன்' என்ற பட்டப்பெயரால் 'சனநாத நல்லூர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது[5]. இப்பெயர் தொப்பலாக்கரையிலுள்ள சிதைந்துபோன எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியனின் கல் வெட்டிலும், 'குளத்தூரான சென (நாத)' நல்லூர்' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

குளத்தூர்ப் பல்லவரையர்கள்

இவ்வூரில் பல்லவர்குலத்தில் தோன்றிய பல்லவரையர் எனப்பெற்ற பட்டப்பெயரைப் புனைந்துகொண்ட பாண்டிய

1. SII., XIV No. 46
2. ARE., 486 of 1922; ARE 260 of 1950-61.
3. இவ்வூர் இன்று திருமாலுகந்தான் கோட்டை என்ற பெயரில் விளங்குகின்றது. கல்வெட்டுக் குறிப்பு நேரில் படிக்கப்பெற்றது.
4. SII., XIV No. 61; ARE., 338 of 1961–62.
5. EI., III/E, EC., X

அரசியல் அதிகாரிகள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். இப்பல்லவரையர்கள் முற்காலப்பாண்டியப் பேரரசின் முடிவில் பல்லவர்கள் வலியிழந்த காலத்திலிருந்து அவர்களை வலியிழக்கக் காரணமாயிருந்த சோழர்களுக்கு எதிரான நிலையில் பாண்டிய நாட்டிற்கு வந்து குடியேறிப் பாண்டியர்களது அதிகாரிகளாகப் பணிபுரிந்திருக்கின்றார்கள். இவர்கள் வழிவந்த பின்வரும் பல்லவரையர் இருவர் முற்காலப்பாண்டியப்பேரரசு காலத்தில் இக்குளத்தூரில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

1. விக்கிரமகாமுக பல்லவரையனான தேவஞ்சோலை

2. மூர்க்கவிச்சாதிரப் பல்லவரையனான சாத்தன் தமிழன்.

பாண்டியநாட்டு அரசியல் அதிகாரிகளாகப் பணியாற்றிய இவர்கள் பல கோயில்களுக்கு அறக்கொடைகளை அளித்திருக்கின்றனர். திருச்செந்தூர் வட்டத்திலுள்ள ஆத்தூர் சோமநாதேசுவரர் கோயிலின் வடபுறம் கோயிலையொட்டிய நிலையில் பெருமாள் சன்னதி ஒன்று உள்ளது. இக்கோயில் பெருமாளுக்கு விக்கிரமகாமுக பல்லவரையன் சடங்கவிகுறிச்சி சபையாரிடமிருந்து நிலங்களை விலைக்கு வாங்கி அளித்திருக்கின்றான்[6]. மூர்க்கவிச்சாதிரப் பல்லவரையன் என்ற மற்றொரு பல்லவரையன் சோழன் தலைகொண்ட வீரபாண்டியன் ஆட்சிக் காலத்தில் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் இருந்தவன் ஆவான்.

குளத்தூரின் பிறசிறப்புகள்

இவ்வூரில் சோழர் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றும் பிற்காலப்பாண்டியர் கல்வெட்டு ஐந்துமாக மொததம் ஆறு கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவை இது வரை படியெடுக்கப் பெறாத புதியதாகக் கண்டறியப்பெற்ற கல்வெட்டுகளாகும். இக்கல்வெட்டுகளையும் இவ்வூரில் காணப்படும் கட்டடம் சிற்பங்களைக் கொண்டும் இக்குளத்தூரில் பாண்டியர் காலத்தினைச் சார்ந்த பெருமாள் கோவில் ஒன்றும் சிவன்கோயில் ஒன்றும் துர்க்கை கோயில் ஒன்றும் சமணப்பள்ளி ஒன்றும் சிறப்புடன் விளங்கியதை அறியமுடிகின்றது.

---

6. SII. XIV No. 61.

இவ்வூரின் மேல்திசையிலுள்ள பெருமாள் கோவில் இன்று சிறிய கருவறை அர்த்தமண்டபத்துடன் காட்சியளிக்கிறது. வடபுற அதிட்டானத்தில் முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் (கி.பி. 1216-1238) கல்வெட்டு ஒன்றும் மேல்புற அதிட்டானத்தில் மாறவர்மன் விக்கிரமபாண்டியன் (கி.பி. 1253-1296) கல்வெட்டு ஒன்றும் தென்புற அதிட்டானத்தில் எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய குலசேகரரின் (கி.பி. 1268-1311) கல்வெட்டு ஒன்றும் முதல்மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் கல்வெட்டு ஒன்றும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோயிலின் முன்பாகவுள்ள பலி பீடத்தில் குலசேகரபாண்டியனின் கல்வெட்டு ஒன்றும் கல்லால் ஆன சிங்கவாகனத்தில் சோழர்காலக் கல்வெட்டு ஒன்றும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இப்பெருமாள் கோயிலின் அதிட்டானத்திலுள்ள கல்வெட்டுகளைக் கொண்டு இக்கோயில் பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எடுத்துக் கட்டப்பெற்றுக் காலப்போக்கில் சிதைந்திருக்க வேண்டும் எனக் கூறலாம். இக்கல்வெட்டுக்களில் இக்கோயில் அளற்றுநாட்டுக் குளத்தூர் ‘உய்யவந்த விண்ணகரம்’, ‘திருமேற்கோயில்’ என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது ‘உய்யவந்தான்’ என்ற பெயர் முதல் இராசராச சோழனுக்குரிய பட்டப்பெயராகும். எனவே இப்பெயரினைக் கொண்டு இக்கோயில் முதல் இராசராசன் காலத்திலேயே சிறப்புற்று விளங்கிய கோயிலாக விளங்கியிருக்க வேண்டும் எனக் கருதலாம்.

இக்கோயிலிலுள்ள மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் கல்வெட்டுகள் இக்கோயில் பெருமாளுக்குத் திருவமுதிற்காக நிலங்கள் தானமாக விடப்பெற்றதைத் தெரிவிக்கின்றன. இக்கோயிலின் தென்புறமுள்ள கல்வெட்டு இவ்வூரில் இருந்த குளத்தின் நடுவிலுள்ள மடையால் நீர்பாய்ந்து நெல்விளையும் நிலம் மூன்று மாவும், இவ்வூரின் மேற்கானப் பகுதியிலிருந்த இராசேந்திரசோழ வாணவதரையன் விலைகொண்டு அவன்

வழியினரால் அனுபவிக்கப்பெற்று வந்த சமபொதிநிலம் இருபத்துநான்கு மாவும், கிழவனேரி நிலம் எட்டுமாவும், நீர் நிலம் மூன்று மாவுமாக உள்ள அனைத்து நிலங்களும் ஊர் அவையார் மூலம் இப்பெருமாளுக்கு விலைப்பிரமாணம் செய்து அளிக்கப் பட்டதைத் தெரிவிக்கின்றன. இதேபோன்று மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனது காலத்திலும் இக்கோயிலுக்கு இவ்வூர்ச் சபையார் பல்லெறிச்சிலான பல்லவகுலாந்தகநல்லூர் பகுதியில் இருந்த நிலங்களைத் திருவிடையாட்டமாக அளித்துள்ளனர். மாறவர்மன் விக்கிரம பாண்டியனின் கல்வெட்டு இக்கோயிலில் நாள்தோறும் ஏழரை நாழிகைக்குக் குறையாமல் திருவிளக்கு எரிப்பதற்காக இக்கோயிலில் பணிபுரிந்த நம்பிமார் குளத்தூர் நின்றவாதிபிரான் அழகப்பெருமாள் என்பவனிடமிருந்து காசுகள் பெற்றுக் கொண்டதைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றது. இம்மாறவர்மன் விக்கிர பாண்டியன் கல்வெட்டு இக்கோயிலில் இவ்வரசனது காலத்தில் இளையாழ்வான் சீராளத்தேவனான திருமாலிருஞ் சோலைப்பட்டன், அருளாளபெருமாளான அணிஅரங்கப் பட்டன் என்பவர்கள் பூசைசெய்யும் நம்பிமார்களாகப் பணி புரிந்ததைத் தெரிவிக்கின்றது.

முதல்மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டு அவனது காலத்தில் அரசியல் அதிகாரிகளாகப் பணிபுரிந்த அரயன் பெற்றான் தென்னவன் விழுப்பரையன், விக்கிரமாபாண்டிய வயனாட்டரையன், சூரியநக்கபிரான், அநிருத்தவன் விழுப் பரையன், அரையன் தமிழன் ஆகியோர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இவ்வூரிலிருந்த நீர்நிலம், சமபொதிநிலம், கருஞ்செய் என்று பல்வகையாய் இருந்த நிலங்கள் புரவுக்கோல் என்ற கோலால் அளக்கப்பட்டிருப்பதையும் இவற்றில் சில நிலங்கள் இவ்வூர்க் குளத்தின் மடையால் நீர்பாய்ந்து நெல்விளைந்ததையும் தெரிவிக்கின்றது.

கல்வெட்டுப் பொறித்த பலிபீடம்

இக்கோயிலுக்குரிய பலபீடத்தைக் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தில் பல்லெறிச்சிலைச் சார்ந்த இரட்டை மூவானான

தமிழதரையன் என்பவன் செய்வித்திருக்கின்றான். இப்பலி பீடத்திலேயே இச்செய்தி பின்வருமாறு கல்வெட்டாகப் பொறித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

1 குலசேகரதேவற்கு யா

2 ண்டு 3வது இப்பெலிபீ

3 டஞ் செய்வித்தான் பல்லெறிசி

4 ல் இரட்டைமூவானான தமிழத

5 ரையன் தன்மம்

இக்கல்வெட்டு எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியனுக் குரியதாக இருக்கலாம். இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெறும் தமிழதரையன் என்பவன் முதல்மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப் பெறும் அரையன் தமிழன் என்பவனது மகனாக இருக்கலாம். இவன் தனது தந்தையின் பெயரான தமிழன் என்ற பெயரைத் தன்பெயரின் முற்பகுதியில் சேர்த்து தமிழதரையன் என்று தன்னை அழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

சிவன் கோயில்

இவ்வளற்றுநாட்டுக் குளத்தூரில் சிறப்புடன் விளங்கிய பெருமாள் கோவிலைப் போன்றே சிவன்கோயிலும் துர்க்கை கோயிலும் சமணப்பள்ளியும் சிறப்புடன் இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் இவை காலவெள்ளத்தால் அழிந்தும் சில வேறுவடிவில் மாறியும் எஞ்சி நிற்கின்றன.இவ்வூர் ஊாணிக்கரையில் சிவன கோயில் ஒன்று இருந்தமைக்கான தடயங்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதியில் சிவலிங்கம் ஒன்றும் ஏராளமான கோயில்கட்டடக் கற்களும் இடிந்த நிலையில் சிதறிக்கிடக்கின்றன.

துர்க்கைகோயில் சிங்கவாகனம்

இவ்வூரில் துர்க்கைக்கென்று எடுக்கப்பெற்ற கோயில் ஒன்று இருந்ததைத் தற்போது பெருமாள்கோவிலின் முன்பு எடுத்து வைக்கப்பெற்றிருக்கும் சிங்கத்தின் சிற்பமும் அதில் பொறிக்கப்

பட்டுள்ள வெண்பாவில் அமைந்த பாடல் கல்வெட்டும் உணர்த்துகின்றன. இச்சிங்கத்தின் சிற்பத்தை சோழபிரானின் இருபத்தெட்டாவது ஆட்சியாண்டில் வீரன்சடைக்கனான தர்மவித்தகன் என்பவன் குளத்தூரிலிருந்த துர்க்கையின் வாகனமாகச் செய்துவித்ததை அதில் பொறிக்கப் பட்டுள்ள இப்பாடல் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது. இக்கல் வெட்டில் குறிப்பிடப்பெறும் சோழவரசனை அதன் எழுத்தமைதி யையும் குறிப்பிடப்பெற்றிருக்கும் ஆட்சியாண்டையும் கொண்டு முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தினைச் சார்ந்ததாகக் கொள்ளலாம். தற்போது இவ்வூரில் இத்துர்க்கை கோயில் காளியம்மன் கோயிலாக மாறிய நிலையில் உள்ளது. இதனை அண்மைக் காலத்தில் புதுப்பிக்கும்போது இவ்வூரார் இச்சிற்பத்தைப் பெருமாள் கோயிலுக்கு அருகில் கொண்டுவந்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

விற்பொறிவீரப்பெரும்பள்ளி

குளத்தூர் பெருமாள்கோயிலுள்ள எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய குலசேகரபாண்டியனின் இருபதாவது ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டு சமணப்பள்ளி ஒன்று இவ்வூரில் சிறப்புடன் இருந்ததைப்பற்றித் தெரிவிக்கின்றது. இப்பள்ளி 'விற்பொறி வீரப்பெரும்பள்ளி' என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பள்ளிக்காக பள்ளிச்சந்தமாக இவ்வூரார் பல்லெறிச்சில் பகுதியில் நிலங்களை அளந்து அதனைக் கல்லில் பொறித் திருக்கின்றனர். இப்பள்ளி தற்போது இவ்வூரில் இல்லாமல் அழிந்துபட்டாலும் அதற்குரிய சான்றாக இவ்வூரின் ஊரணிக் கரையில் இரண்டு சமணத் தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்கள் காணப் படுகின்றன.

விற்பொறிவீரப்பெரும்பள்ளி என்ற இச்சமணப் பள்ளியின் பெயர் பல அரிய வரலாற்றுண்மைகளை உணர்த்து கின்றது. விற்பொறிவீரர் என்ற வீரரால் இப்பள்ளி தோற்றுவிக்கப் பெற்றமையால் இப்பெயரை இப்பள்ளி பெற்றிருக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட நாடு என்றில்லாமல் எல்லா நாடுகளுக்கும்

சென்று வணிகம் நடத்திய வணிகர்குழுக்கள் தங்கள் கொண்டு செல்லும் பொருட்களை வழிப்பறியில் இழக்காமல் இருப்பதற்கு அவர்களுக்குத் துணையாக வில்லும்வாளும் ஏந்திய படை வீரர்களைத் தங்களுடன் அழைத்துச் சென்றுள்ளனர். மேலும் பலவூர்களில் பாதுகாப்பான நிலையில் தங்குவதற்கும் பொருட் களை சேமித்து வைப்பதற்கும் தளங்களை அமைத்து அவற்றிற்குப் பாதுகாப்பாக வீரர்களை நிறுத்திவைத்திருக்கின்றனர்[7].

குளத்தூரில் காணப்படும் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெறும் 'விற்பொறிவீரர்' வணிகர்குழுக்களோடு தொடர்புடைய வீரர் களாகவே இருக்கவேண்டும். இவர்கள் அளற்றுநாட்டுக் குளத்தூரில் தங்கியிருந்தபோது தங்களது பெயரால் 'விற்பொறி வீரப்பெரும்பள்ளி' என்று இச்சமணப்பள்ளியைச் செய்திருக்க வேண்டும். இவ்வூர் பாண்டிய நாட்டுத் தலைநகரிலிருந்து அருப்புக் கோட்டை வழியாக மாரியூர் போன்ற கடற்கரைப்பட்டினங் களுக்குச் செல்லும் அக்காலப் பெருவழியில் அமைந்திருந்தமை யால் இப்பெருவழியில் அடிக்கடி பயணம் செல்லும் வணிகர்கள் இவ்வூருக்கு வந்து தங்கியிருக்க அதிக வாய்ப்புள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த வணிகரோடு தொடர்புடைய இவ்வீரர்கள் பெரும்பாலும் சைவ, வைணவ மதத்திற்கே பெரும் ஆதரவை அளித்திருப்பதைச் சோழர், பாண்டியர் காலக் கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந் நிலையில் கி.பி. 12-13 ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டுக் குளத்தூரில் தங்கியிருந்த 'விற்பொறிவீரர்கள்' சமணத்திற்கு ஆதரவளித்திருப்பதையும், கி.பி. [illegible] ஆம் நூற்றாண்டில் அவர்கள் தங்கள் பெயரால் செய்வித்த பள்ளியும் சமண சமயமும் சிறப்புடன் விளங்கியதையும் புதியதாகக் கண்டறியப்பெற்ற தொப்பலாக்கரைக் கல்வெட்டுக்களும் அங்குள்ள சமணத்தீர்த்தங்கரர்களின் சிற்பங்களும் உணர்த்துகின்றன.

7. K.A. Nilakanta Sastri, **The Colas**, University of Madras (Reprint) p. 357.

16. கூவாகம் அரவான் களப்பலி - ஓர் ஆய்வு

தி.சுப்பிரமணியன், தருமபுரி

தென்ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் கொண்டாடப்படுகின்ற விழாக்களில் அரவான் களப்பலி என்பதும் ஒன்று. இத்திருவிழா கிளியனூர், கூவாகம் போன்ற ஊர்களில் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப்படுகின்றது. அதில் கூவாகத்தில் கொண்டாடுகின்ற விழா குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கு கூத்தாண்டசாமி என்று மற்றொரு பெயரும் உள்ளது. இந்தத் திருவிழா தொடர்பாக இரண்டு செவிவழிச் செய்திகள் கூறப்படுகின்றன.

மகாபாரதப் போரின்போது பாண்டவர்கள் வெற்றிபெற காளிக்கு 32 அங்க இலட்சணங்களைக் கொண்ட ஒருவனைப் பலியிடவேண்டும் என்றும் அதற்குத் தகுதியுடையவன் அரவான் என்றும் முடிவு செய்தனர். அரவான் அர்ச்சுனனுக்கும் உலூபி என்ற நாக கன்னிக்கும் பிறந்தவன். அமாவாசை நாள் பலியிட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அரவானுக்குத் திருமணம் ஆகாத காரணத்தால் விழாவன்று காலையில் திருமணம் நடத்தப்பட்டு மாலையில் பலி கொடுக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி இங்கு விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது என்று ஒரு கதை உள்ளது.

மற்றொரு கதை வடஆர்க்காடு மாவட்டம் மோத்தூர் கிராமத்தில் உள்ள கூத்தாண்டசாமியுடன் தொடர்புபடுத்தப் படுகின்றது*. மோத்தூரில் உள்ள கூத்தாண்டசாமி கல் "ஸ்ரீவத்ஸம்" போன்று காணப்படுகின்றது. இக்கல் பெருங்கற்கால ஈமச் சின்னமான கல்வட்டத்தின் உட்பகுதியில் நடப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கூத்தாண்ட சாமியின் தலை வெட்டப்பட்டபோது தலை மட்டும் ஆகாயத்தில் பறந்துசென்று கூவாகத்தில் விழுந்தது என்றும் அந்தத் தலையை வைத்துக் கொண்டு திருவிழா

* மோத்தூர் தொல்லியல் சின்னத்தைக் காணவும் கூவாகம், கிளியனூர் விழாக்களை நேரில் காணவும் உதவிய முனைவர் கா. இராசன், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர் அவர்களுக்கு நன்றி.

கொண்டாடுகின்றனர் என்றும் மற்றொரு கதை கூறப்படுகின்றது. தற்போது கூவாகத்தில் உள்ள கூத்தாண்டசாமிக்கு தலைப்பாகம் மட்டும்தான் உள்ளது. மற்ற உடலின் பாகங்கள் வைக்கோல் போன்றவைகளைக் கொண்டு தற்காலிகமாகத் தயார் செய்யப்படுகின்றன.

இத்திருவிழாவும் மற்ற திருவிழாக்களைப் போன்று செயல்படுகின்றது. முக்கியத் திருவிழாவன்று காலையில் அரவானுக்குத் திருமணம் செய்யப்படுகின்றது. பின்னர் அரவான் உருவப்பொம்மை ஊர்வலமாக எடுத்துச்சென்று மாலையில் தோப்பில் உள்ள காளியின் முன் பலியிடப்படுகின்றது. எனவே கதைகளில் கூறப்படுகின்ற செய்தியும், விழாவின்போது நடைபெறுகின்ற சடங்குமுறைகளும் எடுத்தியம்புகின்ற மையக்கருத்து காளிகோயிலுக்குப் பலி கொடுப்பது என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. மகாபாரதப் போர் வட இந்தியாவில் நடைபெற்றது. அங்குள்ள குருச்சேத்திரத்தில் கொடுத்த பலி தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் எவ்வாறு விழாவாக வந்தது என்பது ஆய்விற்குரிய ஒன்று.

தொல்பழங்காலம் தொட்டு தாய்த் தெய்வ வழிபாடு வழக்கத்தில் இருந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் காளியைப்பற்றிப் பரவலாகப் பேசுகின்றன. காடமர் செல்வி, பழையோள், மோடி, வடவாயிற் செல்வி போன்ற பல பெயர்கள் உள்ளன. சிலப்பதிகாரத்தில் வேட்டுவரின் தலைவி, பிறைநிலாவை அணிந்தவள், மானை வாகனமாகக் கொண்டவள், கத்தியை உடையவள் என்று விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்ற உருவ அமைதியை உடைய தனிக்கல்லால் வடிவமைக்கப்பட்ட புடைப்புச் சிற்பங்கள் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. கல்பட்டு. சிங்கபுரம் போன்ற இடங்களில் உள்ள சிற்பங்களில் மான், கத்தி போன்றவை காட்டப்பட்டுள்ளன. பல்லவர் காலச் சிற்பங்களிலும் இந்த உருவ அமைதியைக் கொண்டு செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பிற்காலத்தில் வந்த காளியின் சிற்பங்களில் சிங்கம் வாகனமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. எனவே தென்னார்க்காடு பகுதியில்

கிடைக்கின்ற காளியின் புடைப்புச் சிற்பங்கள் காலத்தால் முற்பட்டவை என்பது தெளிவாகின்றது.

இத்தகைய பழைய காளியின் புடைப்புச் சிற்பங்களில் நவகண்ட உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. நின்ற நிலையில் உள்ள காளியின் இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு நவகண்ட உருவங்கள் இருப்பதைக் காண முடிகின்றது. எனவே நவகண்டம் கொடுக்கும் வழக்கம் இப்பகுதியில் முற்காலத்தில் இருந்தது என்பதை சிற்பங்களின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. தென் ஆர்க்காடு, வடஆர்க்காடு, தருமபுரி பகுதியில் நவகண்டச் சிற்பங்கள் கிடைக்கின்றன. பல்லவமன்னன் கம்பவர்மனின் காலத்தைச் சார்ந்த நவகண்டக் கல்வெட்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

"பிடாரிக்கு நவகண்டங் குடுத்து
குன்றகத்தலை அறுத்துப் பிடலிகை மேல்
வைத்தானுக்கு திருவான்மூர் ஊரார் வைத்த
பரிசாவது. . . . "

ஆகவே நவகண்டம் கொடுக்கும் நிகழ்ச்சி விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டுள்ளது. இதைப் போன்றே கூவாகம் கிராமத்திலும் நவகண்டம் கொடுத்தது விழாவாகக் கொண்டாடப் பட்டுப் பிற்காலத்தில் மகாபாரதக் கதையோடு இணைக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது இந்த விழாவில் நடைபெறுகின்ற சடங்குகளைக் கொண்டு கூற முடிகின்றது.

இத்திருவிழாவன்று காலையில் அரவானுடைய திருமணத்தின்போது இப்பகுதியில் உள்ள ஆண்கள் கழுத்தில் தாலி கட்டிக் கொள்கின்றனர். சிறியவர்கள் முதல் வயதான பெரியவர்கள் வரை பலர் தாலியைக் கட்டிக் கொள்கின்றனர். அன்று மாலை அரவான் பலி முடிந்தவுடன் தாலியை அறுத்துப் போட்டுவிடுகின்றனர். நேர்த்திக்கடன் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் தாலி அணிகின்ற வழக்கம் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் வழக்கத்திற்கு வந்துள்ளது. அதற்கு முன் தாலி கட்டிக் கொள்ளும் வழக்கம் இல்லை. தாலி என்பது குலங்களுக்குரிய சின்னம் அல்லது குலத்தின் அடிப்படையாக அமைந்தது.

ஒவ்வொரு குலத்திற்கும் ஒவ்வொரு வகையான தாலி விஜயநகர மன்னர்களின் காலத்தில் பழக்கத்திற்கு வந்துள்ளது.

விஜய நகர மன்னர்கள் வைணவத்தைப் போற்றி வளர்த்தனர். தருமபுரி, வடஆர்க்காடு, தென்ஆர்க்காடு பகுதிகளில் பாரதக்கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. மகாபாரதம், இராமாயணம் ஓவியங்களாகவும், சிற்பங்களாகவும் வெளிக்கொணரப்பட்டன. தென்னார்க்காடு பகுதியில் கொண்டாடப்பட்ட நவகண்ட விழாவை வைணவத்துடன் இணைக்க; நவகண்டத்தை ஒத்த அரவான் பலியை இணைத்து, வைணவ விழாவாக விஜயநகர மன்னர்களின் காலத்தில் மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

நவகண்ட விழா மகாபாரதக் கதையுடன் இணைக்கப் பட்ட போது அலிகளும் இணைக்கப்பட்டனர். அலிகளும் சமுதாயத்தில் ஒரு வாழ்க்கை நிலை இருந்தது என்பதைக் காட்டி, அரவானின் பெயரில் தாலியைக் கட்டிக்கொண்டனர். குறிப்பாக இத்திருவிழா அலிகளுக்குப் புகலிடமாக அமைந்த காரணத்தால் தங்கள் குலதெய்வம் என்று ஆண்டுதோறும் கூடுகின்றனர்.

17. புத்தபேடு – ஒரு பௌத்த ஊரிருக்கை

ப.தெ.பாலாஜி, சென்னை

புத்தபேடு, செங்கை எம்.ஜி.ஆர் மாவட்டத்திலுள்ள திருபெரும்புதூர் தாலுக்காவில் குன்றத்தூர் எல்லையில் அமைந்துள்ளது. புத்தபேடு என்னும் சொல்லில் 'பேடு' என்னும் சொல் 'ஊரிருக்கை'யைக் குறிக்கும். ஆகவே, பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்த மக்கள் அதிகமாகக் குடியேறி இருந்ததால் இவ்விடம் 'புத்தபேடு' என்று அழைக்கப்பட்டு இருக்கவேண்டும். இதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இங்கு அமர்ந்த நிலையில் 3 1/2 அடி உயரம் உள்ள புத்தர் சிலை ஒன்று கள ஆய்வின் போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சிற்ப அமைதியைக்கொண்டு இச்சிலை 11-12 நூற்றாண்டினைச் சார்ந்தது எனக் கூறலாம் (படம் 3).

இச்சிலையை சற்றே உயரமாக நிலைநிறுத்தப் பயன்பட்டிருந்த, 3 அடி நீளம், 1 1/4 அடி உயரம் உடைய கற்பீடம், தனியாக இரு துண்டுகளாக, மேற்கண்ட சிலை அருகே காணப்படுகிறது. இப்பீடமும், புத்தர் சிலையும் இங்கு கோயில் ஒன்று இருந்ததையும், அக்கோயிலினுள் இப்புத்தர் சிலையானது மேற்கண்ட பீடத்தின் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்ததையும் உணர்த்துகிறது. எனவே, புத்த பேட்டில் ஓர் புத்தர் கோயில் 11-12 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்துள்ளது.

இப்பௌத்தக் கோயிலைப் பற்றிய மறைமுக கல்வெட்டுச் சான்று குன்றத்தூர் திருநாகேஸ்வரர் கோயிலில் காணப்படும் வீரகண்ட கோபால தேவரின் நான்காவது ஆட்சிக் காலத்தைச் (கி.பி.1295) சார்ந்த கல்வெட்டில் உள்ளது.[1] இக்கல்வெட்டு மேற்கண்ட திருநாகேஸ்வரர் கோயிலுக்குத் தேவதானமாக நிலம் அளிக்கப்பட்டதைக் கூறும்போது, அத்தானத்திலிருந்து சில நிலங்களை நீக்கிக் கொடுத்ததாக கூறுகிறது. அவ்வாறு நீக்கப்பட்ட நிலத்தில் ஒன்று பள்ளிச்சந்தம் ஆகும். இது மூன்றாம் கட்டளை, கொல்லைச்சேரி, கோவூர் ஆகிய கிராமங்களுக்கு இடையே

1. இ.க.ஆ. 1930, எண் 224.

அமைந்துள்ளது என்றும் கூறுகிறது. இவ்வனைத்துக் கிராமங்களும இன்றும் குன்றத்தூர் எல்லையில் அமைந்துள்ளன. இப்பள்ளிச் சந்தம், குன்றத்தூரிலிருந்து நீக்கி வைக்கப்பட்ட பெரிய நாட்டுப் பெரும்பள்ளியைச் சார்ந்தது என்றும் அக்கல்வெட்டு கூறுகிறது.

மேற்கண்ட சாசனத்திலிருந்து, பெரிய நாட்டுப் பெரும்பள்ளி குன்றத்தூருக்கு அருகாமையில் அமைந்திருந்தது என்பதை அறியலாம்.

சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் இப்பெரிய நாட்டுப் பெரும்பள்ளி, ஜைனக் கோயிலைக் குறிக்கும் என்று பகர் கின்றனர்.[2] இதற்கு குன்றத்தூரிலிருந்து 8 கி.மீ. தொலைவில் இருக்கும் பார்சுவ தேவரின் சிலையை ஆதாரமாகக் கொள் கின்றனர். குன்றத்தூர் எல்லைக்கு அருகில் எங்கும் ஜைன சிலை காணப்படவில்லை. ஆனால் இவ்வூரின் எல்லையில் அமைந் துள்ள புத்தபேட்டில் பௌத்தக் கோயில் இருந்துள்ளதை மேற் கண்ட புத்தர்சிலை உறுதிப்படுத்துகிறது. எனவே கல்வெட்டில், குன்றத்தூரைவிட்டு நீக்கிவைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் பெரிய நாட்டுப் பெரும்பள்ளி, இப்பௌத்தக் கோயிலையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். ஏனென்றால் புத்தபேடு, குன்றத்தூரின் எல்லையில் அமைந்திருப்பது மட்டும் அல்லாது, இங்கு காணப்படும் புத்தர் சிலையும் மேற்கூறிய கல்வெட்டும் ஒத்த காலத்தைச் சார்ந்ததாக உள்ளன. ஆனால் இதை அறுதி இட்டுக் கூற இயலவில்லை. ஏனென்றால் 'புத்தபேடு' என்னும் ஊர் பெயர் கல்வெட்டில் காணப்படவில்லை. ஒருவேளை இப்பெயர் பிற்காலத்தில் (கி.பி.1295 பிறகு) ஏற்பட்டு இருக்கலாம்.

2. மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, "போரூர் பார்சுவநாதர்" முக்குடை, நவம்பர் 1976, ப.10.

18. புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் நீர்ப்பாசனம்

கி. இரா. சங்கரன், தஞ்சாவூர்.

வரலாற்றுக் காலப் புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நீர்நிலைகளை ஏரி, குளம், குழி, குண்டு, பள்ளம் போன்ற பெயர்களில் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஏரி, குளம் என்ற சொற்கள் பெரும்பாலும் பருவகால மழைநீரை நெடுநாட்கள் தேக்கி வைத்திருக்கும் நீர்நிலைகளையே குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 'குளம்' என்ற சொல் பின்னொட்டாக ஏரி என்ற சொல்லுடன் சேர்ந்து 'ஏரிக்குளம்' என்ற ஒரு தொடர்ச்சொல்லை கல்வெட்டு தருகிறது. (அட்டவணை பார்க்க). அதே போன்று 'குளம்' முன்னொட்டாக வாரி, வாய், வாத்தலை, பரப்பு, கால் போன்ற பெயர்ச்சொல்லுடன் ஒட்டி வந்து சில சிறப்பான குளப்பகுதிகளைக் குறிக்கின்ற குளவாரி, குளவாய், குளவாத்தலை, குளப்பரப்பு, குளக்கால் போன்ற கூட்டுச் சொற்களைத் தருகின்றன.

கீழ்க்காணும் வகையில் அந்தக் கூட்டுச் சொற்கள் பிரித்தாயப்படுமானால், முக்கிய குளப்பகுதிகளை இனங்காண முடியும்.

குளவாரி	= குளம் + வாரி	(குளத்திற்கு நீர் கொண்டுவரும் வாய்க்கால்)
குளவாய்	= குளம் + வாய்	(குளத்திற்கு நீர் கொண்டு வரும் வாய்க்கால்)
குளக்கால்	= குளம் + கால்	(குளத்திற்கு நீர் கொண்டு வரும் வாய்க்கால்)
குளப்பரப்பு	= குளம் + பரப்பு	(குளத்தின்ல் நீர் நிற்கின்ற நிலப்பரப்பு)
குளவாத்தலை	= குளம் + வாத்தலை	(குளத்திற்கு நீர் கொண்டு வருகின்ற வாய்க்கால்)

மேற்கண்ட பிரிப்பாய்வு குளப்பகுதிகளை அறிய வழி தருகிறது. இதன்படி கூட்டுச் சொற்களின் முன்னொட்டாக 'குளம்' நீர்நிலைகளைக் குறிக்கின்ற பொதுப்பெயராகவும், அதைத்

தொடர்ந்து வருகிற பி ன்னொட்டுச் சொற்கள் குளப்பகுதிகளைக் குறிப்பிடும் சொற்களாகவும் அமைந்துள்ளது தெளிவாகிறது. இதனடிப்படையிலும் கள ஆய்வில் கண்ட செய்திகளின்படியும் குளமும் குளப்பகுதிகளும் ஒரு மாதிரிப் படமாக வரையப் பட்டுள்ளன. படத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள எல்லா அமைப்புகளும் எல்லாக் குளங்களிலும் அமைந்திருக்குமென்று உறுதியாகக் கூற முடியாது.

குளம் மற்றும் குளப் பகுதிகள் பற்றிப் பேசுகின்ற சில கல்வெட்டுச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் கீழே விளக்கமாகப் பேசப்படுகின்றன. கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு ஒன்று முதன்முதலில் வாலிவடுகனாயின கலிமூர்க்க இளவரையன் செய்தகுளம் வாலிஏரி என்று பேசுகிறது.[1] அதில் வரும் 'செய்தகுளம்' என்ற சொல் புதிதாக செய்யப்பட்ட குளத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டுச் செய்தியில் குளம் என்ற சொல்லும் ஏரி என்ற சொல்லும் ஒரே பொருளைத் தரும்படியாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் ஏரியும் குளமும் ஒன்றே என்றும், இரண்டுமே புதிதாகச் செய்யப்பட்ட நீர்நிலைகள் என்றும் கருதலாம். இருப்பினும் கல்வெட்டைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது இயற்கையான நீர்நிலைப் பிடிப்புகள் ஏரி என்றும் அவ்வேரியின் நீர்நிலைப் பிடிப்புப் பகுதியில் மிகுதியாக நீர் தேங்குவதற்காக மாற்றம் செய்யப்படும்பொழுது அது குளம் என்ற பெயரைப் பொதுவாகப் பெறுவதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். அங்ஙனம் நோக்கும்பொழுது ஏற்கனவே வாலிஏரி என்ற பெயருடன் விளங்கிய ஏரியை கலிமூர்க்க இளவரையன் என்பவர் வெட்டியோ, திருத்தி அமைத்தோ தன் பெயரை இட்டுக் கொள்கிறார்.

குளவாரி, குளவாய், குளவாத்தலை போன்ற கூட்டுச் சொற்கள் குளம் மற்றும் குளப்பகுதிகளின் மீதான விற்பனை பற்றிப் பேசுகின்றன. இச்செய்திகள் 11 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறியமுடிகிறது. கி.பி.1013

---

1. புதுக்கோட்டை கல்வெட்டுத் தொகுதி, க.வெ.எண்.30

ஆம் ஆண்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்தைச் சார்ந்த விக்ரமகேசரி சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் குளத்தோடு சேர்த்து குளக்கரை, குளப்பரப்பு மற்றும் குளவாரியையும் விற்றுள்ளனர்.[2] 12 ஆம் நூற்றாண்டில் விற்கப்பட்ட ஒரு நிலத்தின் எல்லைகள் பற்றிய குறிப்பில் குளத்திற்கு நீர் வருகிற வாய்க்கால் 'சரல்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.[3] அதேபோன்று நெல்வேலி என்ற ஊர்க் குளத்திற்கு நீர் வரும் வாய்க்காலை 'வாத்தலை' என்று ஒரு கல்வெட்டு சொல்கிறது.[4] கி.பி. 1250ல் தேவர் குளமும் செக்காலைக் குளமும் விற்க்கப்பட்டபோது அவற்றுடன் சேர்த்து அக்குளங் களால் நீர்ப்பாசனம் பெற்ற வயல்களும் அக்குளங்களுக்கு நீர் கொண்டு வருகிற கால்களும் விற்கப்பட்டுள்ளமை அறியப் படுகின்றது.[5] கி.பி.1259ல் எத்தப்பொழில் குளத்திற்கு நீர் போகிற வாய்க்காலும் கால் என்றே குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.[6] அதே போன்று 1301ல் சிரமைத்துக் கட்டப்பட்ட வாய்க்கால் 'பழங்கால்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அதன் பழமையை வலியுறுத்துகிறது.[7] மேற்கண்டபடி, வாரி, வாய், சரல், வாத்தலை, கால், பழங்கால் போன்ற சொற்களும் குளத்திற்கு நீர் வரும் வாய்க்காலைக் குறிக்கின்றன என்பது தெளிவு. தொழில் நுட்ப நோக்கில், இவையனைத்தையும் குளத்திற்குள் நீர்வருகிற 'உள்பாதை' என்று சொல்லமுடியும்.

'வெளிப்பாதை' அதாவது குளத்திலிருந்து நீர் வெளி யேறும் பகுதி குளத்தின் மற்றுமொரு சிறப்பான பகுதியாகும். படத்தில் காட்டியுள்ளபடி உள்பாதை போன்ற நீர்வெளிப்போகும்

---

2. புதுக்கோட்டை கல்வெட்டுத் தொகுதி க.வெ. எண். 90 குளமும் குளக்கரைப் பரப்பும் குளவாரியும்

3. மேலது, 136–கச்சா குளத்துக்கு போகிற சரலுக்குத் தெற்கும்

4. மேலது, 668–நெல்வேலி குளத்துக்கு நீர் பாய்கிற வாத்தலைக்கும்

5. மேலது, 346–செக்காலைக் குளமும் வயல்களும் கால்களும்; தேவர் குளமும் வயலும் கால்களும்

6. மேலது, 361–எத்தபொழில் குளத்துக்கு நீர் போகிற கால்க்கும்

7. மேலது, 582 நீர் வருகிற பழங்காலுடைப்படைத்து

வெளிப்பாதையும் குளத்தின் ஓரம் அல்லது எல்லைப் பகுதியில் அமைந்திருக்கும். எனவே, அவை கடைக்கால்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன.

கடைக்கால் = கடை + கால் (இறுதி + வாய்க்கால்)

கி.பி. 1253ல் கான நாட்டு விரையாச்சிலை ஊரின் ஊராட்சியர் நிலங்களும் குளங்களும் விற்றபோது, ஒரு குளத்தின் வடக்கு தெற்கு எல்லைகளில் கல்லூன்றிக்கொள்ளும் உரிமையைத் தந்துள்ளனர். இந்தக் கற்கள் குளத்தின் எல்லை ஓரங்களில் நீரின் அளவைக்காட்டவும் குளப் பரப்பின் எல்லையைக் காட்டவும் பயன்பட்டிருக்ககூடும்.[8] 'தென் கடைக்காலில் கல்நாட்டும்' மற்றும் 'வடகடைக்காலில் கல்நாட்டும்' என்று அக்கல்வெட்டு சொற்றொடர் செல்கிறது. தென்கடைக்கால், வடகடைக்கால் என்பன குளத்தின் முறையே வட, தென் பகுதிகளிலுள்ள வெளிப்பாதையைக் குறிக்கும். கி.பி. 1259ல் கேரளசிங்க வளநாட்டு மறைமான விக்கிரமபாண்டிய நல்லூரின் ஊராட்சியர் கேசனேரி குளத்தின் உபரி நீரை எத்த பொழில் குளத்திற்கு கால்வாய் வெட்டி நீர் பாய்ச்சித் தர நீர் பயனீட்டாளர்க்கு ஒப்புதல் தந்துள்ளனர். கல்வெட்டில், ஒரு நீர்நிலையிலிருந்து மறு நீர்நிலைக்கு நீர் போகின்ற கால் நீர்க்கால் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.[9] தானாகவே உபரி நீர் வெளியேறுகிற குழி கொண்ட ஒரு குளம் தனதோடுகுழிக்குளம் என்று கல்வெட்டில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.[10]

கி.பி. 1280ல் ஒரு குளத்தின் மீதான உரிமை விற்கப்பட்ட போது, அக்குளத்தின் கரையை உயர்த்தி நீரேற்றம் பார்த்துக் கொள்ளும் உரிமையும், முன்குளத்தே கல்நாட்டிக் கொள்ளும் உரிமையும் சேர்த்தே விற்கப்பட்டுள்ளன. முன்குளம் என்பது குளத்தின் ஆழமான கனிசமான அளவில் நீர் நிற்கின்ற

8. மேலது, 346–தென்கடைக்காலில் கல்நாட்டும் வடகடைக்காலில் கல்நாட்டும்.

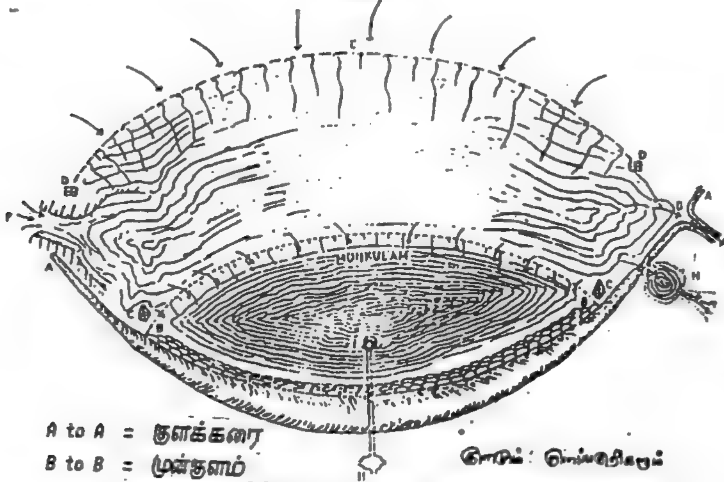
9. மேலது, 361–இக்குளத்துக்கு (எத்தபொழில் குளத்துக்கு) கேசனேரியில் கடைவிடு நீர்க்கால் வெட்டி கடைவிடுநீர் பாய்ச்சிக் குடிப்போமாகவும்.

10. மேலது, 361.

குளப்பகுதி. இந்த ஆழ் பகுதியிலேயே பெரும்பாலும் மடைகளும் குமிழிகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்பகுதி முன்குளப்பரப்பு என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.[11]

அட்டவணை

க.வெ.எண்.	ஆண்டு	ஊர்	ஏரிக்குளம்
349	1261	ஒலியமங்கலம்	இராமனேரிக்குளம்
402	1288	பேரையூர்	தக்கனேரிக்குளம்
448	1322	பின்னங்குடி	சீயனேரிக்குளம்
481	—	ஆதனூர்	காடிஏரிக்குளம்

A to A = குளக்கரை
B to B = முன்குளம்
C = முன்குளத்தே நடப்பட்டுள்ள நீரளவைக் காட்டும் கல்
D = குளத்தின் குளப்பரப்பு எல்லையில் நடப்பட்டுள்ள நீரளவைக்காட்டும் கல்
E = குளங்கோவை அல்லது நீர்க்கோவை
F = உள்பாதை
G = வெளிப்பாதை
H = தனதோடுகுழி
I = மடையின் உள்பாதை
II = மடையின் வெளிப்பாதை

படத்தில் உள்கரையை ஒட்டிக் காணப்படும் கல் அமைப்பு நீரலையின் வேகத்தை குறைக்கும் பொருட்டு பாவப்பட்டுள்ள கற்பரப்பு.

11. மேலது, 421–இக்குளத்தில் கரை தமக்குள்ளேயுயற்றிக்கொண்டு நீரேத்தம் பாத்து முன்குளத்தே கல்நாட்டிக் கொள்வாராகவும்ச
மேலது, 346–குளங்களும் முன்குளப்பரப்பும்

19. சங்க காலக் கண்டுபிடிப்புகள்

ஆறுமுக சீதாராமன், தஞ்சாவூர்

அ. மோதிரம்

சங்க காலச் சேரர்களின் தலைநகராகிய கரூர்-வஞ்சியில் அமராவதி ஆற்றுப் படுகையில் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த 1.2 கிராம் எடையுள்ள ஒரு வெள்ளி மோதிரம் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மோதிரத்தின் முகப்பில் தமிழ் பிராமி எழுத்துக்களில் 'வேள்ஈ சாம்பான்' என்ற பெயர் இரண்டு வரிகளில் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது (படம் 4). மோதிரத்தின் எழுத்தமைதி கி.மு முதல் நூற்றாண்டாகக் கொள்ளலாம். மோதிரத்தில் உள்ள வாசகத்தை 'வேளி சம்பன்' 'வேள்ஈ சம்பன்' என்றும் படிக்கலாம்

மோதிரத்தின் முதல் வரியில் 'வேள்ஈ' என்ற சொல் வருவதால் இந்த மோதிரத்தைப் பயன்படுத்தியவன் வேளிர் இனத்தைச் சார்ந்தவனாக இருக்கலாம். இந்த மோதிரம் மிகவும் சிறிய மோதிரம், குழந்தைகள் அணிந்த மோதிரமாக இருக்கலாம். மோதிரத்தில் உள்ள எழுத்துப் பொறிப்பு சங்க கால பொற்கொல்லர்களின் கலைத்திறனை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஆ. முத்திரை

சங்க காலச் சோழர்களின் கடற்கரை தலைநகராகிய காவிரிபூம்பட்டினத்தில் மூன்று வகையான புலி உருவ முத்திரைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அதில் 6.150 கிராம் எடையுள்ள ஒரு செம்பு முத்திரை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடப் படுகிறது. புலி வலது பக்கம் நோக்கிய நிலையில் முன் காலை தூக்கிக் கொண்டும், வாயைத் திறந்து கொண்டும் கம்பீரமாக அமர்ந்த நிலையில் உள்ளது (படம் 5). புலிச்சின்னம் குழிவாக

முத்திரை முறையில் உள்ளது. புலிச்சின்னம் சோழர்களின் அரச இலச்சினை சோழ மன்னர்கள் புலி முத்திரையையே பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்று சங்க இலக்கியங்களின் மூலம் அறிகிறோம். ஆனால் முத்திரை எப்படி இருக்கும் என்று யாரும் அறியவில்லை. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள முத்திரை, எழுத்துப் பொறிப்பு இல்லாததால் பெரும்பாலும் அரச முத்திரையாக இருக்க வாய்ப் பில்லை. இந்த முத்திரையை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பொருட்களின் மீது முத்திரையாகக் குத்தி வணிகத்திற்கு பயன்படுத்தியிருக்கலாம். ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருள் களுக்குச் சோழ அரசனுடைய அலுவலர்கள் சுங்கவரி வாங்கினதற்கு அடையாளமாக அப்பொருள்களின் மேலே சோழ அரசனுடைய புலி முத்திரையைப் பொறித்தார்கள். இதை

'அளந்து அறியாப் பல பண்டம்
வரம்பு அறியாமை வந்து ஈண்டி
அருங் கடிப் பெருங் காப்பின்
வலியுடை வல் அணங்கின் நோன்
புலி பொறித்து, புறம் போக்கி
மதி நிறைந்த மலி பண்டம்
பொதி மூடைப் போர் ஏறி'

என்று பட்டினப்பாலை (131-137) கூறுகிறது.

இந்த முத்திரை சங்ககாலத்தில் சோழர்களின் ஆட்சியல் வணிகத்திற்காக அல்லது அரசாங்க அலுவல்களுக்காக காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வெளியிட்டு இருக்கலாம்.

20. செய்தித் திரட்டு

20.1. தமிழகத் தொல்லியல் கழகம்

தமிழகத் தொல்லியல் கழகத்தின் நான்காம் ஆய்வரங்கம் உத்தமபாளையம் ஹாஜி கர்தார் ராவுத்தர் ஹவுதியா கல்லூரி வளாகத்தில் 1994 பிப்ரவரி 19, 20 தேதிகளில் நடந்தது. 19.2.'1994 மாலை தொடக்க விழாவும் ஆவணம் இதழ் 4 வெளியீட்டு விழாவும் முனைவர் கோ.விசயவேணுகோபால் அவர்கள் தலைமையில் நடந்தது. கருத்தரங்கு 20.2.'94 காலை 9.00 மணியிலிருந்து மாலை 5.00 மணி வரை நடந்தது. அக் கருத்தரங்கில் படிக்கப்பெற்ற கட்டுரைகள் சில இவ்விதழில் வெளியிடப் படுகின்றன.

20.2. குட்டுவன் கோதை காசு

சங்க கால சேரர் வெள்ளிக்காசு ஒன்று பொள்ளாச்சிக்கு அருகில் உள்ள கிராமம் ஒன்றிலிருந்து தினமலர் ஆசிரியர் ஆர். கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களால் கண்டெடுக்கப்பட்டது. 1.9 செ.மீ. விட்டம் கொண்ட இக்காசின் எடை 2.3 கிராம் ஆகும். இக்காசின் முன்புறம் மார்பளவு கொண்ட மனித உருவமும் இதன்மேல் தமிழ்-பிராமி எழுத்தில் குட்டுவன் கோதை என்று பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. இதன் காலம் கி.பி.முதல் நூற்றாண்டு எனக் கணித்துள்ளார்.

இந்து நாளிதழ், 24-5-'1994

20.3. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

தமிழக அரசின் சார்பில் எட்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தஞ்சையில் 1995 சனவரித் திங்கள் 1 முதல் 5 முடிய நடைபெறவுள்ளது. ஆய்வுக் கருத்தரங்கம், பொதுநிலைக் கருத்தரங்கம் என ஆய்வரங்கம் இரண்டு வகையாக அமையும். பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் நிகழும் ஆய்வுக் கருத்தரங்கில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள், குழு ஆராய்ச்சி, விரிவுரைகள், சிந்தனை அரங்குகள் முதலியன ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக அமையும். மாநாட்டில் பங்குபெற விரும்பும் பேராளர்கள் செயலர், அமைப்புக்குழு,

எட்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் – 613 005 என்ற முகவரியை அணுகலாம்.

20.4. International Seminar Techno—Archaeological Perspectives of Seafaring in the Indian Ocean

இந்திய-பிரான்சு நாட்டுக்கிடையேயான அறிவியல் பண்பாட்டு பரிவர்த்தனையின் அடிப்படையில் புதுதில்லியிலுள்ள அறிவியல் தொழில்நுட்பம் மற்றும் வளர்ச்சிக் கல்வி தேசிய கழக வளாகத்தில் 1994 பிப்ரவரி 29 முதல் மார்ச்சு 4 முடிய தொழில் நுட்பம் மற்றும் தொல்லியல் நோக்கில் இந்தியப் பெருங்கடலில் வணிகப் பயணம் என்ற கருத்துரு அடிப்படையில் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் பிரான்சு, இத்தாலி, செர்மனி, இங்கிலாந்து, ரசியா, ஆஸ்திரேலியா, பங்களாதேசம் மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வல்லுநர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

உலக அளவில் படகு, கப்பல் ஆகியவற்றின் கட்டுமானப் பணியின் தொன்மை, கடலனுபவம், கடல் கூறுகளைப் பற்றிய அறிவு, இந்திய ரோம நாட்டு வணிகத் தொடர்பு, சீனத் தொடர்பு, பண்டையத் துறைமுகங்கள் போன்ற கருத்துருக்கள் அடிப்படையில் கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. இப் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கு மேற்கத்திய நாடுகளுடனும், கீழ்த்திசை நாடுகளுடனும் இந்தியா கொண்ட வணிகத் தொடர்பை அறிந்துகொள்ள பெரிதும் உதவியது.

கா. இராஜன்

21. வெளியீடுகள்

S. Jeyaseela Stephen, 'The State Decentralization and Revenue Farming. Some aspects of Vijayanagara rule in the Coromandal Region During the Sixteenth Century', **Journal of Institute of Asian Studies**, Vol. XI No.1, 1993, pp. 1-10.

விஜயநகர அரசின் சமூக, பொருளாதார அரசியல் அமைப்புப் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் கட்டுரை, இதுவரை விஜயநகர அரசினைப் பற்றி கே.ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி, கே.ஏ.கிருஷ்ணசாமி, பர்ட்டன் ஸ்டெயின், நோபரு கரோசிமா போன்ற அறிஞர்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்திலிருந்து மாறுபட்டுச் செல்கின்றது. இதன் சிறப்பம்சம் இக்கட்டுரை கல்வெட்டு ஆதாரங்களிலிருந்து மட்டும் விஜய நகர அரசினை நோக்காமல், இலக்கிய ஆதாரங்கள், போர்த்துகீசிய ஆதாரங்களின் மூலமாகவும் நோக்குகின்றது. அங்ஙனம் நோக்கும்போது விஜயநகரப் பேரரசின் முக்கியமான நாயங்காரா முறையானது முழுக்க முழுக்க இராணுவத் தன்மை கொண்டது அல்ல என்றும் அது சிவில் நிர்வாக அமைப்புப் போன்றதாகவும் உள்ளது என்று வாதிடுகின்றது. இவர் கூறுகின்ற கீழ்க்கண்ட கருத்துக்கள் விரிவான ஆய்வுக்குரியவைகளாகும்.

1. 'நாயக்' என்னும் பதவியானது விஜய நகர மன்னர்களால் முதன் முதலில் கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டில் கோயில்களுக்குரித்தான சொத்துக்களை மீட்டுக் கொடுக்கவும் ஆங்கு வழிபாட்டு முறை களை மீண்டும் அமைக்கவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. நாயக்குகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கோவில் நிர்வாகங்களில் தலையிட ஆரம்பித்தனர். இந்த தலையீடு சார்பாக, கோவில்களில் அதிகாரி, ராயசம், காரியம், மானியம் போன்ற பணியாளர்களை நியமிக்கும் அளவு நீடித்தது.

2. கோவில்களில் பணியினை நிர்வகிக்க நாயக்குகளால் பல தனி நபர்கள் குத்தகைப் பொன் அடிப்படையில் நியமிக்கப் பட்டனர். இங்ஙனம் நியமிக்கப்பட்ட கண்காணிப்பாளர்கள்

கோவில்களுக்குச் சொந்தமான பல இடங்களில் பல பிரதிநிதிகளை (ஏஜண்டுகள்) நியமித்து அவர்களிடமிருந்து தொகையினை 'திறை' என்ற பெயரில் வசூலித்தனர். இங்ஙனம் கோவில்களின் நிர்வாகத்தில் வருவாயினைப் பிரித்துக் கொடுக்கும் முறை புகுத்தப்பட்டது.

3. காடுகளில் வாழும் அரசர்களைப் பற்றிய ஆய்வும் அவசியமாகின்றது. ஏனெனில் விஜய நகர அரசு உருவாக்கத்திற்கு இதுவும் முக்கியமானதாகும்.

இங்ஙனம் கட்டுரை ஆசிரியர் நாயக்குகளை நிலமானிய முறையிலான இராணுவத் தலைவர்களாகக் காணாமல், விஜய நகர ஆட்சியால் தமிழகத்தினை நிர்வகிக்க, நியமிக்கப்பட்ட பதவிகளாகக் காண்கிறார்.

பி. சந்திரசேகரன்

1

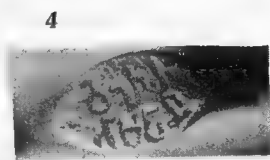
2

3

4

5

கட்டுரையாளர்கள்

1. ஆறுமுக சீதாராமன்
11, உமாநகர்
தஞ்சாவூர் 613 007.

2. செ.இராசு
இணைப் பேராசிரியர்
கல்வெட்டியல் துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர் 613 005

3. கரு. இராசேந்திரன்
மேலப்பனையூர் (அஞ்சல்)
வரையாச்சிலை (வழி)
புதுக்கோட்டை மாவட்டம்
622 420

4. ம. காந்தி
காப்பாட்சியர்
அரசு அருங்காட்சியகம்
வேலூர் 632 004.

5. கி. குமார்
ஆய்வாளர்
தொல்லியல் துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை 600 005.

6. வ. குருநாதன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர்
இலக்கியத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர் 613 005.

7. கி. இரா. சங்கரன்
ஆய்வாளர்
கல்வெட்டியல்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர் 613 005.

8. த. சந்திரகுமார்
இணைப் பேராசிரியர்
சிற்பத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர் 613 005.

9. பி. சந்திரசேகரன்
விரிவுரையாளர்
வரலாற்றுத்துறை
ராஜாக்கள் கல்லூரி
இராசபாளையம் 626 117.

10. அ. சந்திரபோஸ்
கொத்தமங்கலம் (அஞ்சல்)
ஆலங்குடி வட்டம்
புதுக்கோட்டை மாவட்டம்
614 624

11. சொ. சந்திரவாணன்
காப்பாட்சியர்
அருங்காட்சியகம்
தமிழ்நாடு அரசு
தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை
குற்றாலம் 627 802.

12. தி. சுப்பிரமணியன்
காப்பாட்சியர்
அகழ்வைப்பகம்
தமிழ்நாடு அரசு
தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை
தர்மபுரி 636 701

13. சு. சுவாமிநாதன்
முதுநிலைக்
கல்வெட்டாய்வாளர்
கல்வெட்டியல் இயக்குநர்
அலுவலகம்
இந்தியத் தொல்லியல்
அளவீட்டுத்துறை
மைசூர் 570 005

14. இல. தியாகராசன்
முதுநிலை வரலாற்று
விரிவுரையாளர்
அரசினர் கலைக்கல்லூரி
அரியலூர் 61 713.

15. ஜி. திருமூர்த்தி
முதுநிலை தொல்லியல்
உதவியாளர்
இந்திய தொல்லியல்
அளவீட்டுத்துறை
சென்னை வட்டம், கோட்டை
சென்னை 600 009.

16. கோ. முத்துசாமி
கல்வெட்டாய்வாளர்
தமிழ்நாடு அரசு
தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை
சி.பி.டி. வளாகம்
3ஆம் குறுக்குச் சாலை
சென்னை 600 113.

17. ப.தெ. பாலாஜி
தொல்லியல்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை 600 005.

18. ஆர். வசந்த கல்யாணி
கல்வெட்டாய்வாளர்
தமிழ்நாடு அரசு
தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை
சி.பி.டி. வளாகம்
3 ஆம் குறுக்குச் சாலை
சென்னை 600 113.

19. ப. வெங்கடேசன்
3/178, கம்பன் தெரு
பெல்லியப்பா நகர்
வாலாஜாப்பேட்டை 632 513.

20. வே. வேதாச்சலம்
காப்பாட்சியர்
தமிழ்நாடு அரசு
தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை
திருமலை நாயக்கர் மகால்
மதுரை 625 001.

21. கி. ஸ்ரீதரன்
பதிவு அலுவலர்
தமிழ்நாடு அரசு
தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை
14–டி அனிபா காலனி
5, டோல்கேட்
திருச்சி 620 020

Avanam

Journal of Tamil Nadu Archaeological Society

c/o Dept. of Epigraphy

Tamil University

Thanjavur — 613 005